

Liahona

FÖRSTASIDESARTIKEL:

Ge näring åt ett allt starkare vittnesbörd, s 14

Djävulen kan inte få dig att göra något, s 2

Tema för veckoträffarna 2007, s 8

Bilaga: Borttagbar affisch för barnen

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Gary J Coleman, Yoshihiko Kikuchi,
Gerald N. Lund, W Douglas Shumway

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Seniorredaktör: Larry Hiller

Grafisk chef: Allan R Layborg

Redaktionschef: R Val Johnson

Biträdande redaktionschef: Jennifer L Greenwood

Medredaktörer: Ryan Carr, Adam C Olson

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: Christy Banz, Linda Stahle Cooper,
David A Edwards, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten,
Melvin Leavitt, Melissa Merrill, Michael R Morris, Sally J
Odekirk, Judith M Paller, Vivian Paulsen, Richard M Romney,
Jennifer Rose, Don L Searle, Janet Thomas, Paul
VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb
Chefssekreterare: Monica L Dickinson

Marknadschef: Larry Hiller

Grafisk chef: M M Kawasaki

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Brittany Jones Beahm, Howard G Brown,
Julie Burdett, Thomas S Child, Reginald J Christensen,
Kathleen Howard, Eric P Johnsen, Denise Kirby, Randall J
Pixon

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Randy J. Benson,

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusgatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret
i Tyskland. Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 (inkl moms
och porto) och betalas till pg 260353-B. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska,
fiji, finska, franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska,
indonesiska, isländska, italienska, japanska, kambodjanska,
kinesiska, kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska,
malagassiska, marshalliska, mongoliska, norska, polska,
portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, singalesiska,
slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil,
telugu, thailändska, tjekiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2007 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt,
inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt
material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill
konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:

January 2007 Vol. 131 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is
\$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.

Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to
Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

LIAHONA, JANUARI 2007

FÖR VUXNA

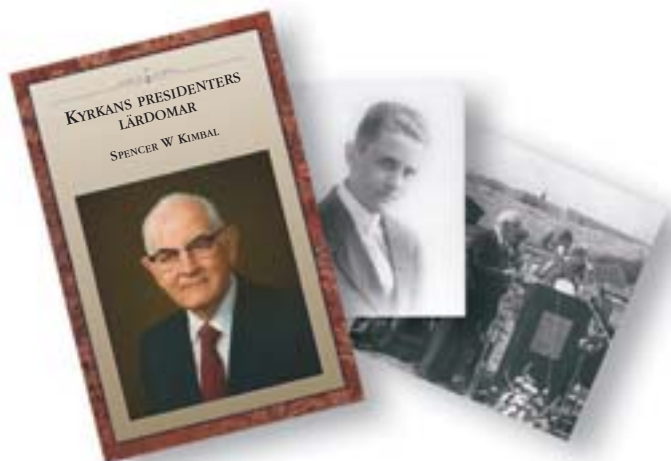
- 2 Budskap från första presidentskapet: Krafterna som ska rädda oss
James E Faust
- 12 Örhängena *Viktor Makarov*
- 20 Allting vittnar om honom *Adam C Olson*
- 25 Besökslärnarnas budskap: Bli ett medel i Guds händer
- 28 Spencer W Kimball: En handlingens man *Garrett H Garff*
- 38 Att känna sig uppbyggda och glädjas med varandra *A Roger Merrill*
- 44 Sista dagars heliga berättar
Ett rån, en bok och ett vittnesbörd *Mailin Espinoza Mira*
Kostymen *Lori Ries*
"Pappa, jag är stolt över dig!" *Marcelino Fernández-Rebollos Suárez*
- 48 Brev till redaktionen

PÅ OMSLAGET

Foto Matthew Reier.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Foto Kimberly Webb.

28 Spencer W Kimball: En handlingens man

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

*Dessa förslag kan användas
såväl i undervisningen i
klassrummet som i
hemmet.*

"Bra att kunna", s 26: Låt
familjemedlemmarna upp-
repa något de har lärt
sig utantill och berätta
hur den kunskapen har varit till
hjälp för dem. Diskutera hur Kong
Nhean Serey blev hjälpt av att ha
lärt sig trosartiklarna utantill. Välj
ett skriftställe eller en psalm som
din familj kan lära sig utantill
tillsammans.

**"Spencer W Kimball: En hand-
lingens man", s 28:** Fråga familjen
vilken profet som är känd för att
ha sagt: "Gör det", och "Vi
måste ta längre steg". Visa en
bild av president Kimball.
Turas om att läsa några
av berättelserna i arti-
keln och be familjemedlemmarna
betona huvudpunkterna. Efter den
sista berättelsen kan ni sjunga "Jag
är Guds lilla barn". (Psalmer, nr
194) Avsluta med att läsa om presi-
dent Kimballs löfte i det sista stycket
av artikeln.

35
Övervinna
frestelser

FÖR UNGDOMAR

- 8 Verkligt självförtroende *Unga kvinnors och Unga mäns generalpresidentskap*
- 11 Affisch: Vad har du i tankarna?
- 14 Sökandet efter andlig kunskap *Boyd K Packer*
- 26 Bra att kunna *Kong Nbean Serey och Phyllis Gunderson*
- 35 Råd och förslag: Övervinna frestelser
- 36 Korta budskap
Jag vet att familjen kan vara evig
Moisés Nefi Morales Gonzáles
En speciell ledare
Sariah de Barros Ferreira da Silva

I varje nummer i år har vi gömt en bild av en VDR-ring. När du letar efter ringen i det här numret kan du fundera över hur du kan stärka ditt vittnesbörd om Frälsaren.

“Att känna sig uppbyggda och glädjas med varandra”, s 38: Be familjemedlemmarna besvara följande fråga: “Vad gör man om man är på ett, som man själv tycker, tråkigt sakramentsmöte?” Diskutera de olika svaren. Återge president Kimballs svar på samma fråga. Uppmana familjemedlemmarna att följa hans exempel i att aktivt lära och ta emot genom Anden (se L&F 50:13–22) när de är med på kyrkans möten.

“Pappa, jag är stolt över dig!”
s 46: Lek en lek där ni ser vem som kan vara tyst längst. När tystnaden

har brutits kan ni diskutera hur svårt det var att vara tyst. När du läser berättelsen för familjen kan de lyssna efter varför det är viktigt att tala när man känner sig manad. Bär ditt vittnesbörd om att lyssna till och följa Andens maningar.

“Motsatsen till rädsla”, s LS14:
Läs de fyra första styckena i berättelsen om Tricia för att visa varför hon var rädd. Fråga: “Vad kan vi göra för att övervinna vår rädsla?” Läs färdigt berättelsen om Tricia och vittna om kraften i bön och i psalmer när det gäller att övervinna vår rädsla.

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Ge aldrig upp *Thomas S Monson*
- LS4 Samlingsstunden: Var inte rädda *Elizabeth Ricks*
- LS6 Från president Spencer W Kimballs liv: Arbetar på en gård
- LS8 Nya testamentet
- LS10 Nya vänner: På en bra plats — Naomi Hug från Münchenstein i Schweiz *Kimberly Webb*
- LS13 Särskilt vittne: Hur kan jag ha tro när världen är så skrämmande? *Joseph B Wirthlin*
- LS14 Motsatsen till rädsla *Patricia R Jones*
- LS16 Färgläggningssidan

LS2 Ge aldrig upp

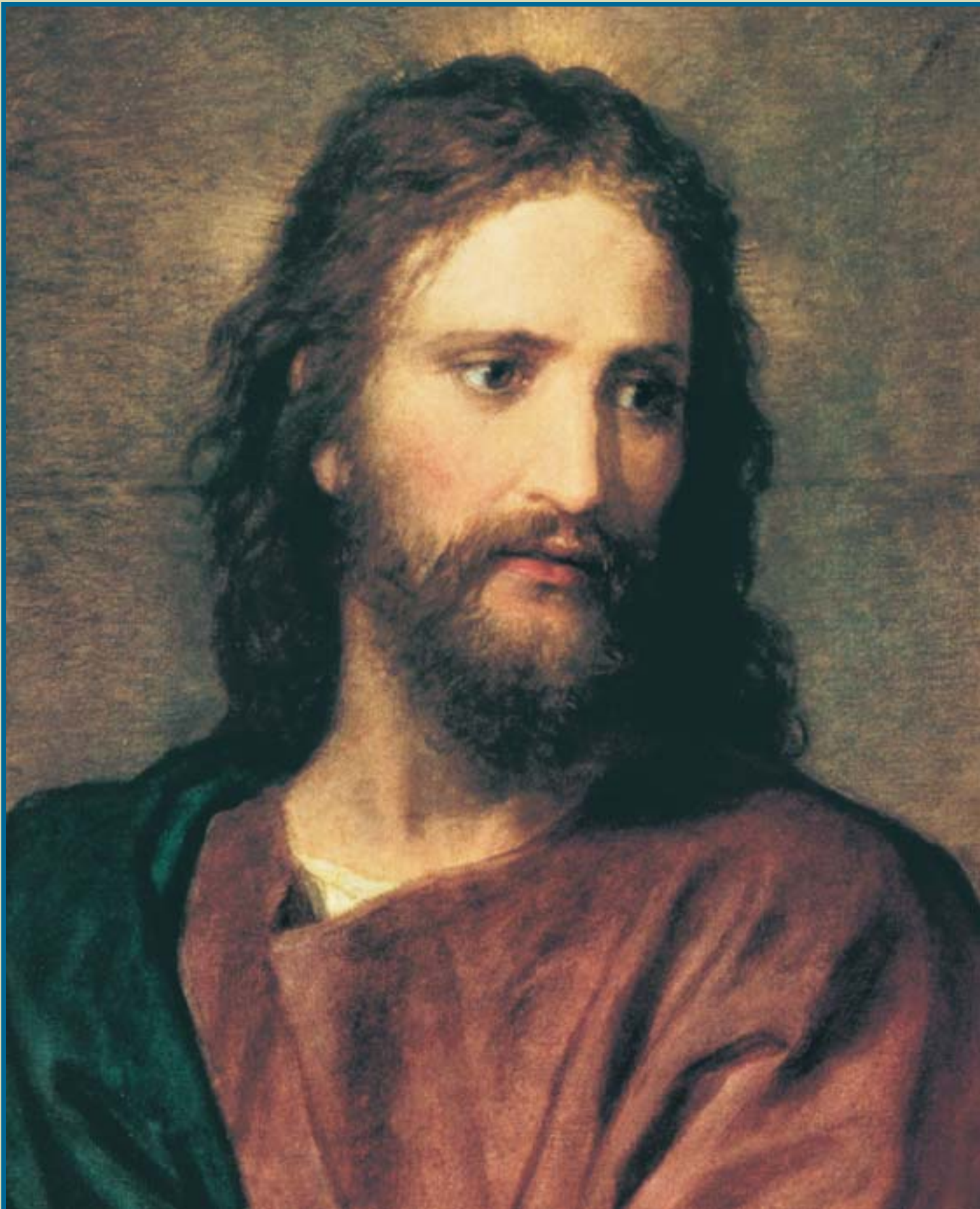

BILAGA: FÖR BARN

Affisch: Jag ska följa honom i tro

ÄMNET I DETTA NUMMER

LS = Lilla stjärnan	Kärlek, 12
Arbete, LS6	Lärdom, 14, 26, 38
Besegling, 36	Missionsarbete, 28
Besöksundervisning, 25	Mormons bok, 44
Bön, 28, LS4, LS14	Nya testamentet, 20, LS8
Dygd, 8	Ondska, 2
Döden, 36	Självförtroende, 8
Familjen, LS10	Skriftstudier, 28
Familjens hemafton, 1	Tankar, 8, 11
Frestelser, 2, 35	Temat för
Guds ord, 38	veckoträffarna, 8
Handlingsfrihet, 2, 28	Tjänande, 25, 28, 37, 45
Helige Anden, den, 14, 38	Tro, LS4, LS13, LS14, LS16
Hemundervisning, 7	Trosartiklarna, 26
Hjälpföreningen, 25	Undervisning, 1, 7, 25, 38
Ihärdighet, LS2	Unga kvinnor, 8, 37
Inspiration, 45	Unga män, 8
Jesus Kristus, 2, 20, 28, LS4, LS8	Vittnesbörd, 14, 20, 46
Kimball, Spencer W, 28, LS6	Vördnad, 28
	Äktenskap, 12

Krafterna som ska rädda oss

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Jag känner mig manad att höja en varningens röst mot djävulen och hans änglar — källan och drivkraften till allt ont. Jag gör det med en bön i hjärtat, för Satan är inte något upplyftande ämne. Jag betraktar honom som den store imitatören.

Jag tror att vi kommer att få bevittna allt fler bevis på Satans makt vartefter Guds rike blir allt starkare. Jag tror att Satans tilltagande ansträngningar är ett bevis på sanningen i detta verk. I framtiden kommer motståndet att bli både mer smygande och mer öppet. Det kommer att döljas mer raffinerat och listigt men samtidigt bli mer iögonfallande. Vi kommer att behöva större andlighet för att uppfatta alla ondskans uttryck, och större styrka för att stå emot det onda. Men besvikelserna och bakslagen för Guds verk blir bara tillfälliga, för verket kommer att gå framåt.¹

Det är inte någon god vana att fångas av Satan och hans mysterier. Inget gott kan komma av att man nalkas ondskan. Liksom när man leker med eld är det alltför lätt att bli bränd: ”Kunskap om synden frestar till att begå den.”² Den enda säkra vägen är att hålla sig långt borta från Satan och all hans onda

verksamhet och hans gudlösa metoder. Djävulsdyrkan, avguderi, trolldom, häxeri, voodooism, besvärjelser, svart magi och alla andra former av besatthet ska undvikas som pesten.

Men president Brigham Young (1801–1877) sade att det är viktigt att ”studera ... ondskan och dess följder.”³ Eftersom Satan är upphovet till allt ont i världen, är det viktigt att inse att han ligger bakom motståndet mot Guds verk. Alma uttryckte det koncist: ”Allt som är gott kommer från Gud och allt som är ont från djävulen.”⁴

Mitt huvudsakliga skäl till att välja detta ämne är att jag vill hjälpa unga människor genom att varna dem, som Paulus sade, ”för att vi inte skall bli överlistade av Satan. Hans avsikter känner vi till.”⁵ Vi hoppas att ungdomarna, som är okunniga om världens spetsfundigheter, kan hålla sig borta från Satans lockelser och bedrägerier. Personligen gör jag inte anspråk på att ha någon speciell insikt i Satans metoder, men jag har vid olika tillfällen kunnat känna igen hans påverkan och handlingar i mitt och andras liv. När jag var på min första mission försökte Satan dra mig

Satans ansträngningar kan gäckas av alla som kommer till Kristus genom att lyda evangeliets förbund och förordningar.

Profeten Joseph Smith berättade av egen erfarenhet: "Ju närmare en person kommer Herren, desto större kraft använder sig motståndaren av för att förbinda att hans syften uppnås."

bort från min framtids stig och om möjligt göra mig oanvändbar i Herrens verk. Detta var för mer än sextio år sedan, och jag minns ännu hur förnuftiga hans vädjanden tycktes.

Satans frestande lockrop

Vem har inte hört och känt djävulens lockelser? Hans röst låter ofta så förnuftig och hans budskap så lätt att rättfärdiga. Det är en lockande, fängslande röst med smeksamma toner. Den är varken hård eller disharmonisk. Ingen skulle lyssna på Satans röst om den lät sträng eller elak. Om djävulens röst var obehaglig skulle den inte locka människor att lyssna.

Shakespeare skrev: "Mörkrets furste är en gentleman",⁶ och "Djävulen kan citera skrifterna till sin fördel."⁷ Lucifer, den store bedragaren, har en märklig förmåga att luras. Paulus sade till korintierna: "Och det är inget att förvåna sig över. Satan själv gör sig lik en ljusets ängel."⁸

Några av Satans mest tilltalande argument är: "Alla gör det"; "om det inte skadar någon annan, är det okej"; "om det känns rätt, är det rätt" eller "det är 'inne' just nu." Dessa raffinerade lockelser gör Satan till den store imitatören, mästervedragaren och ärkeförfalskaren.

Vi har alla ett inre bromssystem som hejdar oss innan vi följer Satan för långt nerför fel väg. Det är den stilla, tysta rösten inom oss. Men om vi tillåter oss att ge efter för Satans frestelser börjar bromssystemet läcka bromsvätska och vår bromsmekanism blir svag och otillräcklig.

Nephi har gett oss mönstret, eller formeln, för Satans verksamhet:

"Och andra lugnar han och invaggar i köttslig ro, så att de säga: Allt är väl i Sion, ja, Sion trives, allt är väl. På så sätt bedrager djävulen deras själar och leder dem försiktigt ned till helvetet.

Och se, andra bortför han med smicker

och inbillar dem, att det icke finnes något helvete. Han säger till dem: Jag är icke någon djävul, ty det finnes ingen, och så viskar han i deras öron, till dess han kan fånga dem i sina hemska länkar, från vilka ingen befrielse finnes.”⁹

Första presidentskapet beskrev Satan: ”Han arbetar under en så perfekt förklädnad att många varken känner igen honom eller hans metoder. Det finns inget brott han skulle tveka att begå, inga utsvävningar han skulle tveka att framkalla, ingen hemsökelse han skulle tveka att sända, inget hjärta han skulle tveka att krossa, inget liv han skulle tveka att ta, ingen själ han skulle tveka att förgöra. Han kommer som en tjuv om natten. Han är en ulv i fårakläder.”¹⁰ Satan är världsmästaren i smicker, och han vet talets mäktiga kraft, en kraft hans tjänare ofta använder sig av.¹¹ Han har alltid varit en av de stora makterna i världen.

Jag hörde en gång Ernest LeRoy Hatch, tidigare president för templet i Guatemala City, säga: ”Djävulen är inte slug på grund av att han är djävulen; han är slug på grund av att han är gammal.” Ja, djävulen är gammal, och han har inte alltid varit djävulen. Från början var han inte någon förövar av det onda. Han var tillsammans med himmelens härskaror i begynnelsen. Han var ”en Guds ängel, som var i Guds närhet och hade myndighet”.¹² Han kom före Kristus och föreslog för Gud, Fadern: ”Se, här är jag, sänd mig; jag skall vara din son och skall återlösa hela människosläktet, så att icke en själ skall förloras, och jag skall visserligen göra det; give mig därför din värdighet.”¹³ Han ville göra detta genom tvång och därigenom förstöra människans handlingsfrihet.

Satan blev djävulen genom att söka härlighet, makt och herravälde med våld.¹⁴ Jesus, som utvaldes ”från begynnelsen”, sade däremot till Gud: ”Fader, ske din vilja, och äran vare din i all evighet.”¹⁵ Vilken skillnad på inställning! Fastän Satans plan var felaktig, var han tillräckligt övertalande för att få en tredjedel av himlens härskaror att följa sig.¹⁶ Han tog till ett listigt knep genom att säga: ”Jag är också en Guds son”,¹⁷ och övertalade därigenom andra att älska honom mer än Gud.

Handlingsfrihet — Vårt alternativ

Handlingsfriheten som gavs oss genom vår Faders plan är det stora alternativet till Satans tvångsplan. Genom

denna gudomliga gåva kan vi växa, förbättra oss, framåtskrida och söka fullkomning. Utan handlingsfriheten kan ingen av oss växa och utvecklas genom att lära av våra och andras fel och misstag.

På grund av sitt uppror kastades Lucifer ut och ”blev Satan, ja, djävulen, alla lögners fader, för att bedraga och förblinda människorna och hålla dem fångna enligt sin vilja, ja, alla som icke vilja hörsamma [Herrens] röst”.¹⁸ Denna person som var en Guds ängel och hade myndighet, och till och med befann sig i Guds närhet, förflyttades alltså bort från Guds och hans Sons närhet.¹⁹ Detta orsakade stor sorg, ”ty himlarna begräto honom. Han var Lucifer, en morgonrodnadens son”.²⁰ Läger inte detta ett visst ansvar på Kristi efterföljare att visa omsorg om de kära som gått vilse och ”äro utestängda från Guds närvaro”?²¹ Jag känner inte till något bättre sätt än att visa villkorslös kärlek och hjälpa förlorade själar söka sig en annan väg.

Satan fyller emellertid en viktig negativ funktion. I Andra Nephi får vi veta: ”Ty det måste vara så, att det finnes en motsats till allting.”²² Och Petrus varnar oss: ”Var nyktra och vaksamma. Er motståndare djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter vem han skall sluka.”²³

C S Lewis, en kristen författare, gav oss en skarpsinnig insikt i djävulens taktik. I ett uppdiktat brev instruerar mäs-tardjävulen, Tumskruv, djävulslärlingen Malört, som utbildar sig till en mer erfaren djävul:

”Du invänder förmodligen att detta är mycket obetydliga synder, och liksom alla unga frestare är du givetvis angelägen att ha något uppseendeväckande felsteg att inrapportera ... Det betyder ingenting hur små synderna är, bara de tillsammans resulterar i att han lockas bort från Ljuset och ut i Intigheten ... Den väg som säkrast leder ner till Helvetet, är i själva verket den som gör det sakta — den som sluttar svagt och är mjuk att trampa på, där det inte finns några skarpa krökar, inga milstolpar, inga vägvisarmärken.”²⁴

C S Lewis skrev också: ”Det finns en löjlig föreställning om att goda människor inte vet vad som menas med frestelse. Det är en uppenbar lögn. Enbart de som försöker stå emot frestelsen vet hur stark den är ... Man upptäcker

Skyddet mot Lucifers och hans härskars makt består av urskillningens ande genom den Helige Andens gåva. Denna gåva kommer osvikligt genom personlig uppenbarelse till dem som strävar efter att följa de levande profeternas råd.

vindens styrka genom att försöka gå emot den, inte genom att lägga sig ned.”²⁵

Profeten Joseph Smith berättade av egen erfarenhet: ”Ju närmare en person kommer Herren, desto större kraft använder sig motståndaren av för att förhindra att hans syften uppnås.”²⁶

Vårt försvar: Stå emot

Men vi behöver inte bli paralyserade av rädsla för Satans makt. Han kan inte ha någon makt över oss om vi inte tillåter det. Han är egentligen en ynkrygg, och om vi står emot så drar han sig tillbaka. Aposteln Jakob gav oss rådet: ”Underordna er därför Gud. Stå emot djävulen, så skall han fly bort från er.”²⁷ Han kan inte veta vad vi tänker om vi inte uttalar våra tankar. Och Nephi förklarar att ”han har ingen makt över (de rättfärdigas) hjärtan”.²⁸ Vi har hört komiker och andra förklara eller rättfärdiga sina missgärningar genom att säga:

”Djävulen fick mig att göra det.” Jag tror faktiskt inte att djävulen kan få oss att göra någonting. Visst kan han fresta oss, och han kan bedra, men han har ingen myndighet över oss som vi inte själva ger honom.

Kraften att stå emot Satan kan vara starkare än vi anar. Profeten Joseph Smith sade: ”Alla väsen, som hava kroppar, hava makt över dem som inga hava. Djävulen har ingen annan makt över oss än den vi tillåta honom. Det ögonblick vi göra uppror mot något, som kommer från Gud, får djävulen makt.”²⁹

Han sade också: ”Onda andar har sina gränser och lagar som styr dem.”³⁰ Satan och hans änglar är alltså inte allsmäktiga. Ett av Satans knep är att övertala en människa som begått en överträdelse att det inte finns något hopp om förlåtelse. Men det finns alltid hopp. Man kan omvända sig från de flesta synder, oavsett hur allvarliga de är, om man är tillräckligt uppriktig i sin önskan.

Urskilja ondskan

Satan har haft stora framgångar med denna lättlurade generation. Till följd därav har bokstavligen mängder av människor fallit offer för honom och hans änglar. Det finns emellertid ett effektivt skydd mot Lucifers och hans härskars makt. Detta skydd består av urskillningens ande genom den Helige Andens gåva. Denna gåva kommer osvikligt genom personlig uppenbarelse till dem som strävar efter att lyda Herrens befallningar och att följa de levande profeternas råd.

Denna personliga uppenbarelse kommer förvisso till alla dem som har blicken riktad enbart på Guds ära, för det har lovats att deras kroppar skall "bliva uppfyllda med ljus, och intet mörker skall vara" i dem.³¹ Satans ansträngningar kan gäckas av alla som kommer till Kristus genom att lyda evangeliets förbund och förordningar. Den gudomlige Mästarens ödmjuka efterföljare behöver aldrig bedras av djävulen om de är ärliga mot sina medmänniskor, går till Herrens hus, värdigt tar del av sakramentet, helgar sabbatsdagen, betalar tionde och offergåvor, uppsänder botfärdiga böner, engagerar sig i Herrens verk och följer dem som presiderar.

Det finns krafter som kan rädda oss från den tilltagande lögnaktigheten, oordningen, våldet, kaoset, fördärvet, eländet och bedrägeriet på jorden. Dessa frälsande krafter är de eviga principerna, förbunden och förordningarna inom Herrens Jesu Kristi eviga evangelium. Samma principer, förbund och förordningar är förbundna med rättigheterna och krafterna som tillhör den allsmäktige Gudens prästadöme. Vi inom denna kyrka är innehavarna och väktarna av dessa överlägsna krafter, vilka kan fördriva och verkligen fördriver en stor del av Satans makt på jorden. Vi tror att vi förvaltar dessa mäktiga krafter för alla som har dött, för alla som nu lever och för de ännu ofödda.

Jag ber att förgörarens onda händer må hejdas genom rättfärdighetens spridning, så att han inte må tillåtas att hemsöka hela världen. Jag ber också att Gud ska ha överseende med våra svagheter och våra många brister och storsint förlåta oss för våra missgärningar. Må han skänka tröst åt de lidande, vederkvickelse åt de sörjande och frid åt de förtvivlade. ■

SLUTNOTER

1. Se L&F 3:1; 65:2.
2. Joseph F Smith, *Evangeliets lära*, s 311.
3. Se *Kyrkans presidenters lärdomar*: Brigham Young, s 188.
4. Alma 5:40.
5. 2 Kor 2:11.
6. Se *Konung Lear*, tredje akten, scen 4, rad 148.
7. Se *Köpmannen i Venedig*, första akten, scen 3, rad 99.
8. 2 Kor 11:14; se också 2 Nephi 9:9.
9. 2 Nephi 28:21–22.
10. *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, sammanst av James R Clark, 6 delar (1965–1975), 6:179.
11. Se MB Jakob 7:4.
12. L&F 76:25.
13. Moses 4:1.
14. Se Moses 4:3–4.
15. Moses 4:2.
16. Se Upp 12:4; L&F 29:36.
17. Moses 5:13.
18. Moses 4:4.
19. Se L&F 76:25.
20. L&F 76:26.
21. Moses 6:49.
22. 2 Nephi 2:11.
23. 1 Petr 5:8.
24. *The Screwtape Letters* (1961), s 56.
25. *Mere Christianity* (1960), s 124.
26. Se Orson F Whitney, *Life of Heber C Kimball* (1945), s 132.
27. Jak 4:7.
28. Se 1 Nephi 22:26.
29. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 156.
30. *History of the Church*, 4:576.
31. L&F 88:67.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel:

1. Be familjemedlemmarna föreställa sig att de sitter runt en eld. Prata om hur farligt det är att leka med eld. Hur är detta som att "fängslas av Satan och hans mysterier"? Återge några av president Fausts exempel på hur vi kan övervinna Satans bedrägerier. Uppmana familjen att vara ett rättfärdigt exempel genom att omintetgöra hans planer.

2. Ta med dig en liten leksaksbil, en bild av en bil, eller låt familjen titta på en bil ute i närheten. Vad skulle hända om någon var ute och körde och bromsarna inte fungerade? Citera president Fausts exempel om vårt inre bromssystem. Vittna om hur viktigt det är att vi utvecklar vår lyhördhet för den Helige Anden och lyssnar på den milda, stilla rösten för att kunna strida mot djävulen.

3. Skriv med hjälp av artikeln ner några av Satans knep och några av de andliga vapen vi har att strida mot honom med. Prata med familjemedlemmarna om djävulens metoder och säg att vi har makt att besegra honom. Vittna om att vi kan motverka Satan genom att leva rättfärdigt.

VERKLIGT SJÄLVFÖRTROENDE

Vill du tycka bättre om dig själv? Vill du få bättre självförtroende? Då är årets tema för veckoträffarna något för dig.

UNGA KVINNORS OCH UNGA MÄNS GENERALPRESIDENTSKAP

Det finns stunder då vi alla känner oss osäkra. Har du någon gång frågat dig själv: "Vad kan jag göra för att stärka mitt självförtroende?" eller "Hur kan jag lära mig tycka bättre om mig själv?"

Det finns ett bra svar i skrifterna. Det står att om vi älskar andra och alltid pryder våra tankar med dygd, så ska vi ha ett frimodigt medvetande inför Gud. (Se L&F 121:45.) Detta slags självförtroende är verkligt självförtroende. Om vi har gott självförtroende inför Gud så kan vi ha gott självförtroende tillsammans med alla andra.

"Jaha", kanske du tänker, "vad innebär *dygd*?"

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, säger att *dygd* kan definieras på många sätt: moralisk kvalitet, att handla och att tänka rätt, en god karaktär eller kyskhet.¹

Och sedan kanske du tänker: "Hur kan jag uppnå det? Kan jag få vägledning någonstans?" Ja, det kan du. Principerna och lärdomarna i *Vägledning för de unga* hjälper dig att fatta beslut som kvalificerar dig för den Helige Andens sällskap. Och om du har den Helige Anden med dig så lever du, på sätt och vis, i Guds närhet. Tänk på vilket förtroende vår himmelske Fader har för dig eftersom han sände dig sin ande.

När du lever efter normerna som beskrivs i *Vägledning för de unga* så får du löftet att Herren ska "ge dig fler möjligheter, vidga dina vyer och

TEMA FÖR VECKOTRÄFFARNA 2007

"Pryd alltid dina tankar med dygd. Då
skall du hava ett frimodigt medvetande
inför Gud." (L&F 121:45)

stärka dig".² Du blir mer
och mer dygdig, mer och
mer frimodig.

Men var försiktig. Det är inte på det
här sättet som världen säger att du ska stärka
ditt självförtroende. Världen säger att för att
få bra självförtroende så måste du vara bättre
än andra på något sätt — att du behöver ha
fler saker, större talang och intelligens och
vara mer populär. Men det är förstås inte sant.
Det är falskt självförtroende.

Herrens normer skiljer sig från världens
normer. Världen lägger fokus på vårt utse-
ende, "men Herren ser till hjärtat". (1 Sam
16:7) Du är ett Guds barn och din gudomliga
natur är inte sämre eller bättre än någon
annans. Faktum är att alla — även du — har
olika talanger och förmågor. Det är gåvor från
Anden som du fått för att kunna genomföra
din gudomliga mission på jorden. Vår him-
melske Fader vill att du ska vara lycklig, att du
ska utvecklas och bli allt som han har för
avsikt att du ska bli.

När du får motgångar i livet, tänk då på
hjältar i skrifterna. Liksom Mose kan du få
styrka genom att be och tänka på att du är ett

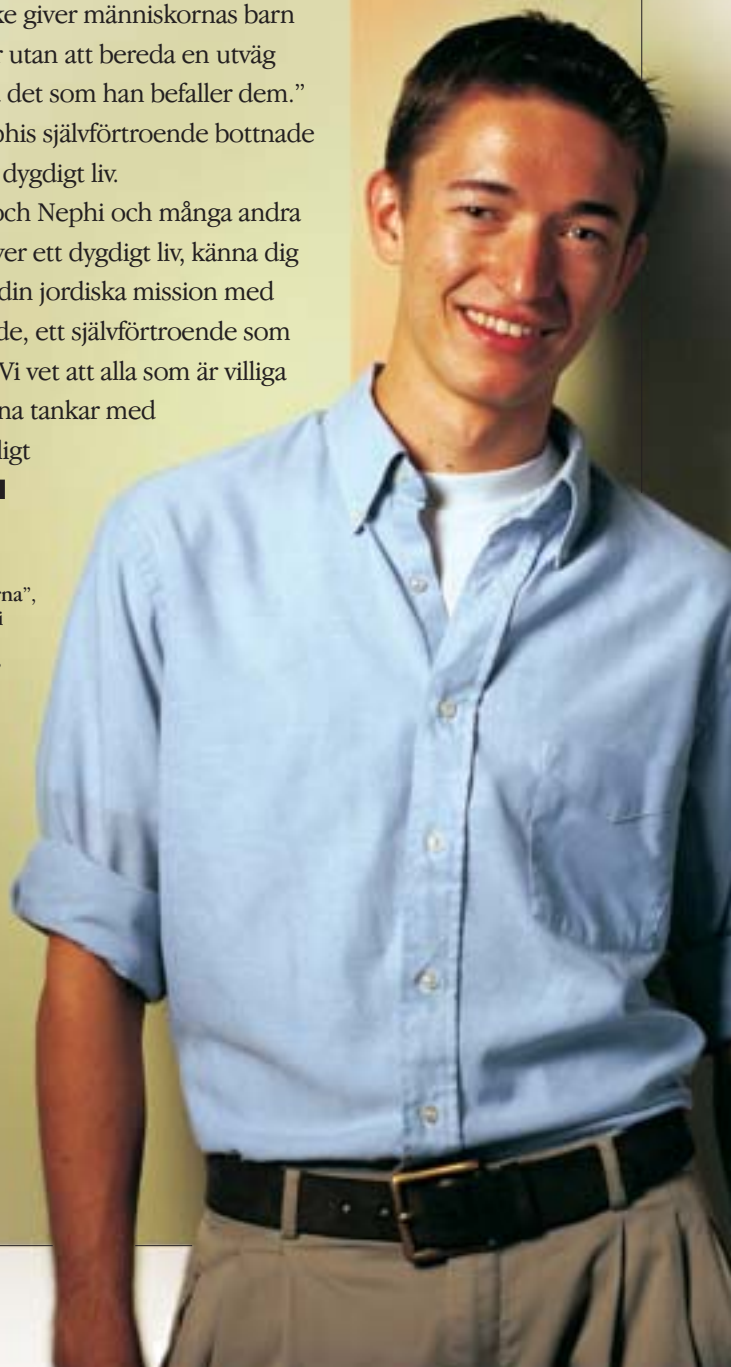
Guds barn. (Se Moses
1:13, 20–22.) Nephi är ett
annat bra exempel på en per-
son som hade tillit till Herren. När

han och hans bröder ombads att hämta mäs-
singsplåtarna, så visste han att han kunde göra
det med Herrens hjälp. Han sade: "Jag vill gå
och göra det som Herren har befallt, ty jag
vet, att Herren icke giver människornas barn
några befallningar utan att bereda en utväg
för dem att utföra det som han befäller dem."
(1 Nephi 3:7) Nephis självförtroende bottnade
i att han levde ett dygdigt liv.

Liksom Mose och Nephi och många andra
kan du, när du lever ett dygdigt liv, känna dig
fri att genomföra din jordiska mission med
gott självförtroende, ett självförtroende som
hela tiden stärks. Vi vet att alla som är villiga
att "alltid pryda sina tankar med
dygd" kan få verkligt
självförtroende. ■

SLUTNOTER

1. Se "Så nära änglarna",
Nordstjärnan, juli
1998, s 97.
2. *Vägledning för de
unga*, s 42.

**Unga kvinnors generalpresidentskap: Susan W Tanner (i mitten),
Julie B Beck (till vänster), Elaine S Dalton (till höger). Unga mäns
generalpresidentskap: Charles W Dahlquist II (i mitten), Dean R
Burgess (till vänster), Michael A Neider (till höger).**

Nephis svar när han ombads att hämta mässingsplåtarna är ett exempel för oss alla: "Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren icke giver människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem."

JAG KAN GÖRA DET! STÄRK DITT SJÄLVFÖRTROENDE

Om du vill få ett allt starkare självförtroende så har du några förslag här:

- Be, som Mose gjorde, att Herren ska hjälpa dig minnas att du är hans barn och att du har ett viktigt arbete att utföra.
- Gör en lista över dina starka sidor och goda egenskaper.
- Läs och begrunda din patriarkaliska välsignelse, eller förbered dig för att få en.
- Tjäna andra, och skriv ner i din dagbok hur du känner dig när du gör det.
- Ät bra mat och motionera. Din kropp är en gåva från Gud, och bra näring och fysiska aktiviteter gör dig på bättre humör och hjälper dig att tycka bättre om dig själv.
- Uttryck din tacksamhet i dina böner och skriv hur tacksam du är i din dagbok.
- Utveckla dina talanger.
- Håll buden.

Kom ihåg att man inte får större självförtroende genom att vara bättre än någon annan. Det kommer genom insikten om att du är ett Guds barn och gör det som han vill att du ska göra.

HUR MAN ALLTID KAN HA GODA TANKAR

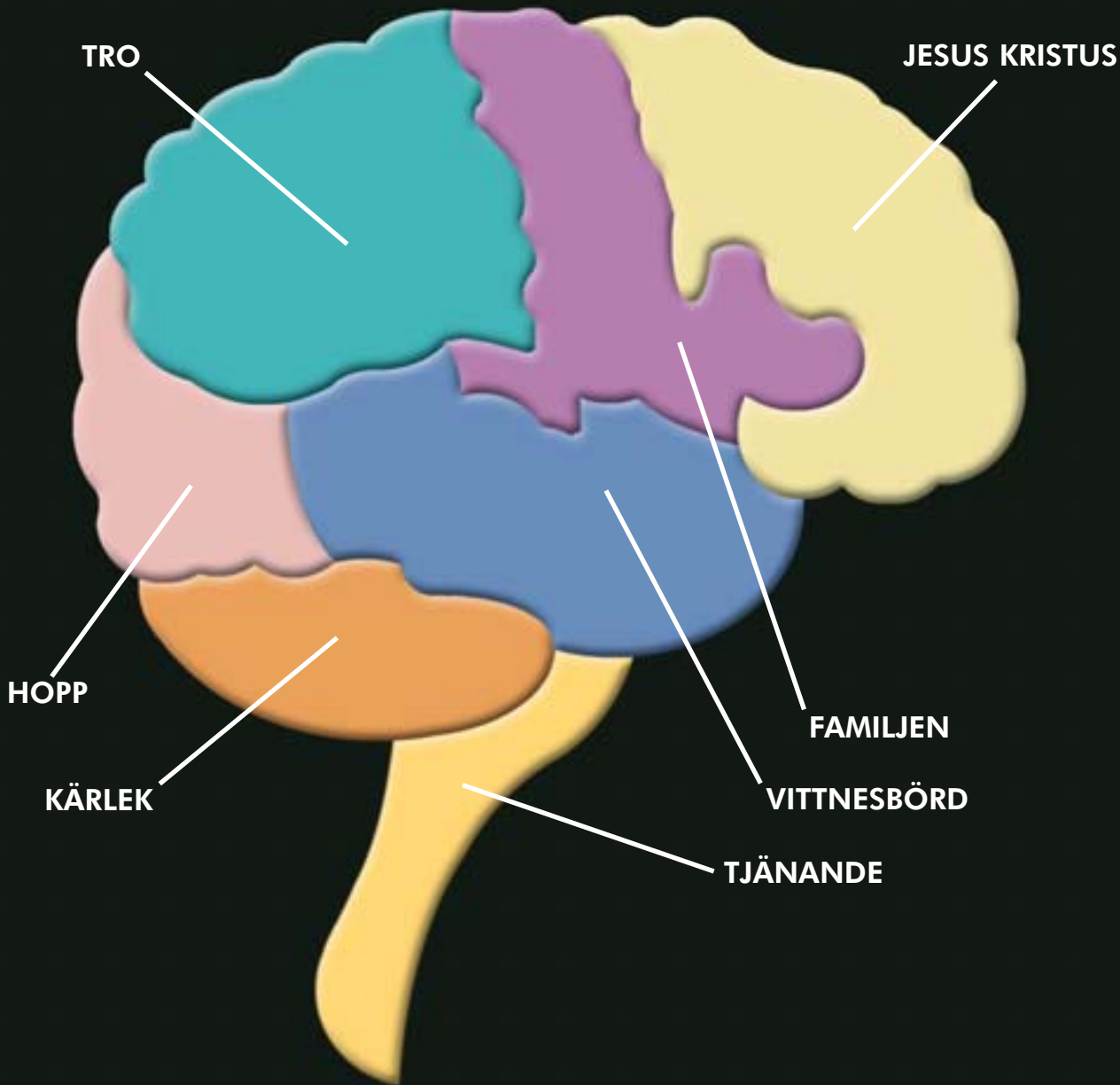
Här är några aktiviteter för veckoträffarna och förslag till familjens hemafton som kan hjälpa dig att pryda dina tankar med dygd:

- Lär dig trettonde trosartikeln utantill eller gå igenom den. Vad innebär den för dig? Gör en lista över hur du kan "söka efter allt" detta.
- Skriv ner synonymer för orden *dygd* och *dygdig*. Hur kan du tillämpa dessa ord i ditt liv?
- Vad innebär ordet *ren*? Varför måste vattnet vara rent innan vi kan dricka det? Varför ska våra tankar vara rena?

- Läs berättelsen om när Josef flyr från Potifars hustru i Första Moseboken, kapitel 39. När ska man fly från en situation? Hur kan du vara i världen men inte av världen?
- Gör ett häfte med ett favoritskriftställe eller favoritcitat från varje ung man och ung kvinna i din församling.
- Välj "veckans skriftställe" och sätt upp det på en plats där du kan läsa det varje dag. Se om du kan lära dig 52 skriftställen utantill i år — ett varje vecka. Om du lär dig nyckelskriftställena utantill så har du kommit en bra bit på väg!
- Bestäm dig för att inte använda ett vulgärt språk.
- Bestäm er som kvorum eller klass att hålla er borta från all form av pornografi. Hur kan ni hjälpa varandra?
- Bestäm som familj hur ni kan visa varandra kärlek och stöd genom positiva ord och gärningar.
- Läs och studera "Underhållning och media" och "Språk" i *Vägledning för de unga*. Markera ordet *ande* när det förekommer i texten. Gör en lista över hur Anden välsignar ditt liv när du lever efter dessa normer.
- Diskutera som klass eller kvorum och som familj hur man surfar säkert på Internet och undviker dåliga mediaprodukter.
- "Helgat åt Herren" står det på våra tempel. Diskutera hur dygdiga tankar kan hjälpa dig förbereda dig för att komma till templet. Besök templet om så är möjligt och utför dop för de döda.
- Lär dig två favoritpsalmer utantill som du kan nynna eller sjunga, så att du kan ersätta dåliga tankar med inspirerade ord.
- Arbeta på programmen Plikt mot Gud eller Personlig tillväxt. Delen som handlar om andlig tillväxt i Plikt mot Gud eller om värderingen red-barhet i Personlig tillväxt kan särskilt hjälpa dig förstå mer om renhet och välsignelserna av att "alltid pryda sina tankar med dygd".

VAD HAR DU I TANKARNA?

"PRYD ALLTID DINA TANKAR MED DYGD. DÅ SKALL DU
HAVA ETT FRIMODIGT MEDVETANDE INFÖR GUD."
(L&F 121:45)

Örhängena

Dagen efter det att min hustru hade förlorat sitt guldörhänge insåg jag att vi hade förlorat något mycket viktigare.

VIKTOR MAKAROV

En gång när min hustru fyllde år gav jag henne ett par vackra guldörhängen. De passade henne mycket bra eftersom hon har en lång, graciös hals, och örhängena var formade som koncentriska cirklar som satt ihop så att de kunde röra sig och skimra i solljuset. Min hustru Jelena såg jättetjusig ut när hon hade dem på sig. Hon älskade örhängena.

Så kom dagen för den bästa av alla storhelgsfiranden, grenens julfest. Jag var ansvarig för festen i vår gren i Penza i Ryssland, så jag skyndade mig så att jag kunde komma dit så fort som möjligt och försäkra mig om att allt vara klart inför festen. Jelena hade inte bråttom utan fortsatte lugnt att göra sig klar. När mitt tålamod var slut sade jag åt henne att sluta sminka sig och vidhöll att hon såg vacker ut även utan smink. Det var ett misstag. Hon sade att hon inte skulle gå någonstans och jag fick ta mig till festen ensam.

Detta ledde till ett litet gräl och vi sade ovänliga ord till varandra. Till slut följde hon med till festen i alla fall, men i bilen på vägen dit sade vi inte ett ord till varandra, som om vi var fullkomliga främlingar.

Julfesten skulle hållas i en stor aula i en skola i närheten. Vänner och medlemmar i grenen hade hjälpt oss dekorera rummet med blommor och bilder av Herrens liv och död. När vi kom dit satte vi oss ner, och min hustru upptäckte att hon bara

hade ett örhänge på sig. Det var en otrevlig överraskning och vi glömde helt bort vårt gräl. Vi tittade runt omkring, men till ingen nytta — örhänget fanns inte någonstans. Vi bestämde oss för att inte tänka på det hela på en stund utan i stället titta på den underbara konserten som våra vänner hade förberett.

Fastän konserten var fantastisk kunde min hustru och jag inte njuta av den helt och hållet. Vår dag var förstörd, och vi återvände missmodiga hem. Vi var ledsna över att ha förlorat örhänget, inte bara för att det var dyrt och vackert, utan också, vilket var viktigare, för att det var en kärleksgåva till min hustru.

När jag vaknade morgonen därpå insåg jag att vi hade förlorat något mycket viktigare än ett guldörhänge: Vi hade förlorat vår enighet. Jag vände mig mot Jelena och sade: ”Titta här på det andra örhänget. Se så vackert det är och hur det skimrar i ljuset. Tänk på hur mycket guld och hur stora ansträngningar som krävdes för att tillverka det, och se nu hur det ligger där för sig själv på ditt bord. När det andra örhänget kom bort blev detta örhänge mycket mindre värt än om det hade varit en del av ett par.

Så är det också med oss. När vi är eniga kan vi vara en vacker, mäktig och kreativ kraft att göra gott. Men när vi inte är eniga har vi inte samma styrka, kraft eller skönhet.”

Tårar rann nerför min hustrus ansikte. Hon kom närmare och kramade om mig. Hennes röst darrade när hon talade, men orden berörde mig från topp till tå: ”Vi borde aldrig gräla. Vi borde vara som vår himmelske Fader och hans Son, Jesus Kristus. Vi älskar varandra, och vårt äktenskap beseglades för evigt i det heliga templet. Djävulen vill förgöra alla familjer på jorden, men det kan han inte om vi är eniga. Jag älskar dig ännu mer efter det här. Gud har visat oss vad en familj verkligen är.”

Jag höll henne i mina armar, med tårarna rinnande nerför kinderna.

Jag visste nu att jag höll min största välsignelse i mina armar. ■

Sökandet efter andlig kunskap

**Det finns en Gud!
Han lever! Fastän
det är svårt att för-
klara med ord hur
jag vet det, så vet
jag det genom den
Helige Andens kraft.**

PRESIDENT BOYD K PACKER

tillförordnad president för de tolv apostlarnas
kvorum

Jag ska berätta om en upplevelse jag hade innan jag blev generalauktoritet som påverkade mig storligen. Jag satt på ett plan bredvid en hängiven ateist som hävdade sin misstro på Gud så enträget att jag bar mitt vittnesbörd för honom. "Du har fel", sade jag. "Det finns en Gud. Jag *vet* att han lever!"

Han protesterade: "Det *vet* du inte. Ingen vet det! Man kan inte *veta* det!" När jag inte gav mig ställde ateisten, som var advokat, kanske den viktigaste frågan när det gäller ett vittnesbörd. "Nåväl", sade han på ett hånfullt, nedlåtande sätt, "du säger att du vet. Tala då om *hur* du vet det."

När jag försökte besvara frågan, trots att jag tagit ett flertal akademiska examina, kände jag mig hjälplös.

När jag använde ord som *Ande* och *vittne*, sade ateisten: "Jag vet inte vad du pratar om." Orden *bön*, *urskiljning* och *tro* betydde inte heller något för honom. "Där ser du", sade han, "du vet egentligen inte. Om du visste så skulle du kunna tala om för mig *hur*."

Jag kände att det kanske hade varit oklokt

att bära mitt vittnesbörd för honom och visste inte vad jag skulle göra. Det var då det hände! Jag kom att tänka på något. Och jag nämner här ett uttalande av profeten Joseph Smith: "En person kan draga nytta av att lägga märke till det första tillkännagivandet av uppenbarelsens ande. När man till exempel känner den rena intelligensen strömma till sig, kan den ge en vissa tankar och idéer plötsligt ... Genom att sålunda lära sig känna Guds ande och förstå den, kan man tillväxa i och växa in i uppenbarelsens princip, tills man blir fullkomlig i Kristus Jesus."¹

Jag fick en sådan tanke och sade till ateisten: "Får jag fråga om du vet hur salt smakar?"

"Naturligtvis gör jag det", svarade han.

Jag sade: "Om vi antar att jag aldrig har smakat på salt förut, förklara då precis hur det smakar."

Efter att ha tänkt en stund, sade han: "Ja, jag ... det är inte sött och det är inte surt."

"Du har sagt vad det inte är, inte vad det är."

Efter att ha försökt flera gånger kunde han förstås inte förklara det. Han kunde inte enbart med ord förklara något så vanligt som

Andliga ting kan inte tvingas fram

Använd alla dina resurser

**Ditt vittnesbörd kan vara starkare
än du tror**

**Finn ditt vittnesbörd genom
att bära det**

Du kan utföra Herrens verk

Lär genom Anden

hur salt smakar. Jag bar mitt vittnesbörd för honom igen och sade: "Jag vet att det finns en Gud. Du förlöjligade det vittnesbördet och sade att *om* jag visste, så skulle jag kunna tala om exakt *hur* jag visste det. Min vän, andligt talat så har jag smakat på salt. Jag kan inte bättre förklara för dig med ord hur jag har fått denna kunskap än du kan tala om för mig hur salt smakar. Men jag säger ännu en gång, det finns en Gud! Han lever! Och bara för att du inte vet det så kan du inte tala om för mig att jag inte vet det, för det gör jag!"

När vi skildes åt hörde jag honom muttra: "Jag behöver ingen religion att luta mig mot! Jag behöver det inte."

Sedan dess har jag aldrig varit generad eller skamsen över

Vi bör inte förvänta oss att uppenbarelser ska ersätta den andliga eller timliga intelligens som vi redan fått. Inte heller ska vi förvänta oss att Anden fångar vår uppmärksamhet genom att ropa eller skaka om oss. Liksom för profeten Samuel kommer den som en susning.

Den stilla, milda rösten

Andens röst beskrivs i skrifterna som varken ”hög” eller ”barsk”. (3 Nephi 11:3) Det är inte ”en tordönsröst, ej heller rösten av ett stort larmande buller utan en stilla röst, fullkomligt mild, som om det hade varit en viskning”, och den kan tränga in till människans innersta (se Helaman 5:30) och få vårt hjärta att brinna. (Se 3 Nephi 11:3.) Kom ihåg att Elia upptäckte att Herrens röst varken var i vinden, jordbävningen eller elden, utan kom som ”en svag susning”. (1 Kung 19:12)

Anden fångar inte vår uppmärksamhet genom att ropa eller skaka om oss hårt. Den viskar. Den omfamnar oss så försiktig att vi inte märker den alls om våra tankar är upptagna med mycket annat.

Ibland kan den göra sig lite mer hörd för att vi ska lägga

att jag inte med ord kan förklara det jag vet andligen. Aposteln Paulus beskrev det så här:

”Detta förkunnar vi också, inte med ord som mänsklig visdom lär utan med ord som Anden lär, när vi återger andliga ting med andliga ord.

En oandlig människa tar inte emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt.” (1 Kor 2:13–14)

märke till den. Men för det mesta drar sig Anden tillbaka om vi inte uppmärksammar den milda rösten, och väntar tills vi söker den och lyssnar efter den och säger både i handling och i ord, liksom Samuel fordom: ”Tala [Herre], din tjänare hör.” (1 Sam 3:10)

Andliga ting kan inte tvingas fram

Det finns något mer att lära. Ett vittnesbörd trugas inte på oss. Ett vittnesbörd växer fram. Vi tillväxer i vårt vittnesbörd liksom vi tillväxer fysiskt. Vi märker knappt att det händer för det sker genom tillväxt.

Andliga ting kan inte tvingas fram. Sådana ord som *tvinga*, *sätta press på* och *begära* kan inte användas i samband med Anden. Du kan inte tvinga Anden att svara mer än du kan tvinga ett frö att gro eller ett ägg att kläckas i för-tid. Du kan skapa en miljö som främjar tillväxt, tillförsel av näring och beskydd, men du kan inte tvinga fram något. Du måste vänta på tillväxten.

Var inte otålig när det gäller att få stor andlig kunskap. Låt den växa, hjälp den växa, men försök inte framtvinga den för då kan du bli vilseledd.

Använd alla dina resurser

Vi förväntas använda det ljus och den kunskap vi redan har för att hantera vårt liv. Vi ska inte behöva en uppenbarelse för att göra vår plikt, för det har vi redan fått i skrift-erna. Inte heller ska vi förvänta oss att uppenbarelser ska ersätta den andliga eller timliga intelligens som vi redan fått — bara utöka den. Vi måste ta oss an livet på ett vanligt, all-dagligt sätt och följa de rutiner och regler som styr livet.

Regler och föreskrifter och bud är till stort skydd för oss. Om vi skulle behöva uppenbarade instruktioner för att ändra vår kurs så kommer de till oss vid den tidpunkt vi behöver det. Rådet att vi ska ”verka med iver” är verkligen ett gott råd. (Se L&F 58:27.)

Ditt vittnesbörd kan vara starkare än du tror

Känn dig nu inte osäker eller skamsen för att du inte vet allting. Nephi sade: ”Jag vet, att han älskar sina barn; dock

vet jag ej vad allting betyder.” (1 Nephi 11:17)

Det kan finnas större kraft i ditt vittnesbörd än du själv anar. Herren sade till nephiterna:

”Den som kommer till mig med ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande, skall jag döpa med eld och den Helige Anden liksom lamaniterna blevo döpta med eld och den Helige Anden, på grund av sin tro på mig, då de blevo omvända, *eburu de icke visste det.*” (3 Nephi 9:20; kursivering tillagd)

För många år sedan träffade jag en av våra söner på missionsfältet i en avlägsen del av världen. Han hade varit där i ett år. Hans första fråga var: ”Pappa, vad kan jag göra för att växa andligen? Jag har verkligen försökt att växa

andligen men har inte kommit någon vart.”

Det var så han såg det. För mig var det inte alls så. Jag kunde knappt fatta hur mycket han hade mognat och växt andligen bara på ett år. Han ”visste det icke” för det hade kommit genom tillväxt och inte som en häpnadsväckande andlig upplevelse.

Finn ditt vittnesbörd genom att bära det

Det är inte ovanligt att höra missionärer säga: ”Hur kan jag bära mitt vittnesbörd innan jag har ett? Hur kan jag vittna om att Gud lever, att Jesus är Kristus och att evangeliet är sant? Skulle inte det vara oärligt om jag inte har något sådant vittnesbörd?”

D*u kan inte tvinga Anden att svara mer än du kan tvinga ett frö att gro eller ett ägg att kläckas i förtid. Du kan skapa en miljö som främjar tillväxt, tillförsel av näring och beskydd, men du kan inte tvinga fram något. Du måste vänta på tillväxten.*

Att öppna munnen är en trosprövning. Vittna om det som du hoppas är sant, som en handling i tro.

Tänk om jag kunde lära er denna enda princip: *ett vittnesbörd får man när man bär det!* Någonstans i ditt sökande efter andlig kunskap sker denna "trons hopp", som filosoferna kallar det. Det är det ögonblick när man nått fram till ljusets rand och tagit ett steg ut i mörkret och upptäcker att vägen är upplyst bara ett eller två fotsteg framför en.

"Anden i människan", som det står i skrifterna, är i sanning "en HERRENS lykta".
(Ords 20:27)

Det är en sak att få ett vittnesbörd av det du har läst eller av vad någon annan har sagt; detta är en nödvändig början. Det är en helt annan sak

EN ELD I MITT HJÄRTA

TYLER ANDRUS

Jag hann bli femton år innan jag bar mitt vittnesbörd offentligt. Jag hade aldrig tvivlat på att evangeliet var sant, men under mitt första år i seminariet började jag få ett eget vittnesbörd om kyrkan och om Mormons bok.

På sommaren efter mitt första seminarieår anordnade vår stav en ungdomskonferens vid en lägerplats. Konferensen avslutades med ett vittnesbördsmöte, men jag hade inte för avsikt att bära mitt vittnesbörd. Snart började Anden viska att jag behövde gå upp och bära mitt vittnesbörd. Jag försökte ignorera den men kände ändå att jag borde gå upp. Till slut bestämde jag mig för att bära mitt vittnesbörd och när jag gjorde det kom en varm känsla över mig, så varm att det kändes som om hjärtat brann. Jag hade en eld i mitt hjärta.

Sedan dess har jag lärt mig hur viktigt det är att bära sitt vittnesbörd, för varje gång jag gör det så stärks mitt vittnesbörd. Jag ska fortsätta bära mitt vittnesbörd i hela mitt liv. ■

när Anden bekräftar för dig i ditt hjärta att det du vittnat om är sant. Förstår du att detta kommer när du bär ditt vittnesbörd? När du ger av det du har så ersätts det du gett och du får ännu mer!

Att öppna munnen är en trosprövning.

Vittna om det som du hoppas är sant, som en handling i tro. Det är som ett experiment, som det experimentet profeten Alma föreslog till sina efterföljare. Vi börjar med att ha tro — inte en fullkomlig kunskap om något. Denna predikan i 32:a kapitlet i Alma är ett av de bästa budskapen i helig skrift, för det riktar sig till nybörjaren, till den ödmjuka sökaren. Och det innehåller en nyckel till ett vittnesbörd om sanningen.

Anden och vittnesbördet om Kristus kommer för det mesta till dig när, och blir bara kvar om, du vittnar om det. I denna process ligger kärnan i evangeliet.

Är inte detta en fullkomlig beskrivning av kristlighet? Du kan inte få, behålla eller utöka det förrän du är villig att dela med dig av det. Det är genom att oförbehållsamt dela med dig av det som det blir ditt.

Du kan utföra Herrens verk

Det finns en stor kraft i detta verk — andlig kraft. Alla medlemmar i kyrkan som liksom du har fått den Helige Andens gåva genom konfirmation kan utföra Herrens verk.

För många år sedan berättade en vän följande. Han var sjutton år gammal och stannade till med sin kamrat vid en stuga i sydstaterna. Det var hans första dag på missionsfältet och hans första dörr. En gråhårig kvinna stod innanför nätdörren och frågade vad de ville. Hans kamrat manade på honom att börja prata. Han var rädd och hade tung-häfta, men till slut slängde han ur sig: "Som människan är har Gud en gång varit och som Gud är kan människan en gång bli."

Konstigt nog blev hon intresserad och frågade var han hade fått det ifrån. Han svarade: "Det står i Bibeln." Hon lämnade dörren för ett ögonblick och kom tillbaka med Bibeln. Hon nämnde att hon var präst i en kyrka och gav honom boken och sade: "Här, visa mig."

Han tog Bibeln och bläddrade nervöst fram och tillbaka i den. Till slut gav han den tillbaka till henne och sade: "Här, jag kan inte hitta det. Jag är inte ens säker på att det finns där, och även om det gör det så kan jag inte hitta det. Jag är bara en fattig bondpojke från Cache Valley i Utah. Jag har inte fått så mycket utbildning. Men jag kommer från en familj som lever efter Jesu Kristi evangelium. Och det har betytt så mycket för min familj att jag har tackat ja till en kallelse att gå ut som missionär i två år, på egen bekostnad, för att berätta för andra vad jag känner för det."

Undrens tid är inte förbi. De andliga gåvorna finns inom kyrkan. En utsökt gåva bland dessa är den Helige Andens gåva!

Efter femtio år kunde han fortfarande inte hålla tillbaka tårarna när han berättade hur hon öppnade dörren och sade: "Kom in, min pojke. Jag vill höra vad du har att säga."

Lär genom Anden

Det finns så mycket mer att säga. Jag skulle kunna tala om bön, om fasta, om prästadömet och myndighet, om värdighet. Allt detta är viktigt när det gäller uppenbarelse. När vi förstår dessa saker så faller allt på plats på ett fullkomligt sätt. Men vissa saker måste vi lära oss individuellt, och för oss själva, undervisade av Anden.

Jag vet genom erfarenhet som är för helig att beskriva att Gud lever, att Jesus är Kristus, att den Helige Andens gåva som vi förlänas vid konfirmationen är en gudomlig gåva. Mormons bok är sann! Detta är Herrens kyrka! Jesus är Kristus! En Guds profet presiderar över oss! Undrens tid är inte förbi, inte heller har änglar upphört att visa sig och tjäna människorna! De andliga gåvorna finns inom kyrkan. En utsökt gåva bland dessa är den Helige Andens gåva! ■

Från ett tal under ett seminarium för nya missionspresidenten den 25 juni 1982.

FOTNOT

1. Profeten Joseph Smiths lärdomar, s 130. Se också Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B Lee, s 50–51 och Nordstjärnan, juni 1997, s 10.

Allting vittnar om honom

ADAM C OLSON

Kyrkans tidningar

Han är vägen, ljuset, livets bröd, det levande vattnet, hörnstenen. Under sin verksamhet under Nya testamentets tid talade Frälsaren om sin gudomliga roll och sina lärdomar med hjälp av begrepp som människorna kunde förstå.

Dessa unga vuxna i Tyskland har också lärt sig att "allt vittnar om [Jesus Kristus]". (Moses 6:63) Här bär de sitt vittnesbörd om honom.

Vägen

"Thomas sade: 'Herre, vi vet inte vart du går. Hur kan vi då känna vägen?'"

Jesus sade till honom: 'Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig.'" (Joh 14:5–6)

René Cyron:

"Jag växte upp i en familj där inte alla är medlemmar i kyrkan. Jag var tvungen att tidigt bestämma mig för vilken väg jag skulle gå. Jag imponerades av bibelberättelserna min mamma berättade för mig. Jag såg hur min mamma levde. Jag såg hur min pappas familj levde. Jag såg hur människorna jag beundrade i kyrkan levde. Jag visste att de

gick i Frälsarens spår och jag bestämde mig för att döpas.

Nu när jag ska göra val så tänker jag på vad jag har lärt mig av honom och försöker efterlikna honom. Han har visat mig en bättre väg. Han kan hjälpa oss att utvecklas och ge uttryck för våra egenskaper. Jag skulle känna mig förtvivlad om jag inte kunde ändra mig, men jag vet att förändringar är möjliga genom honom."

"Jag står vid dörren och klappar på"

"Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig." (Upp 3:20)

René Cyron:

"Frälsaren knackar på dörren eftersom han älskar oss. Han har mycket att erbjuda, men han har gett mig friheten att välja att öppna dörren för honom eller inte. Han skulle undervisa mig och hjälpa mig med mina starka sidor och med mina svagheter.

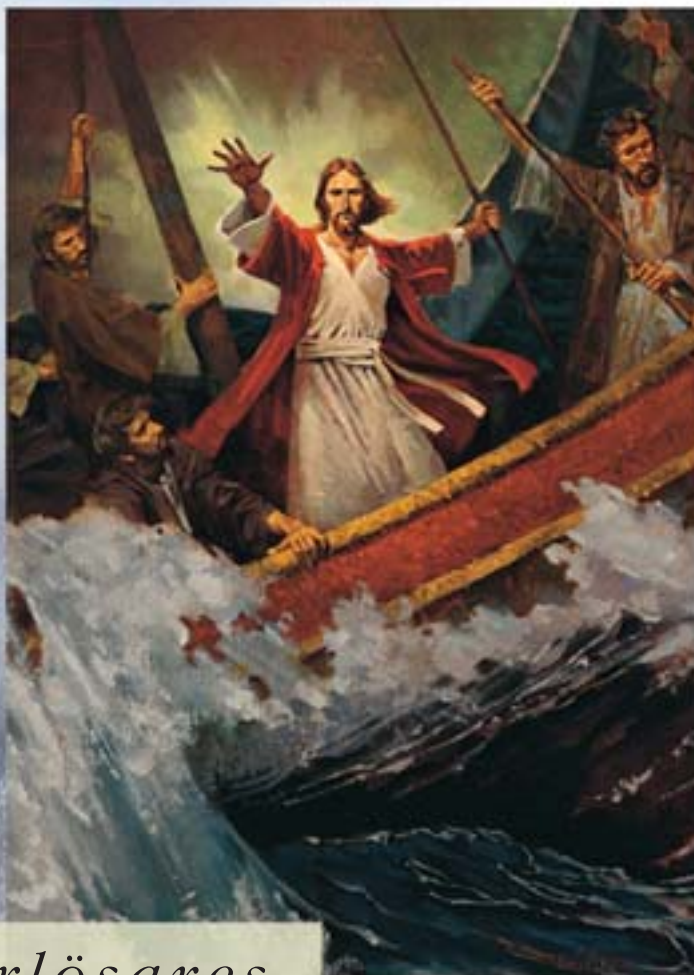
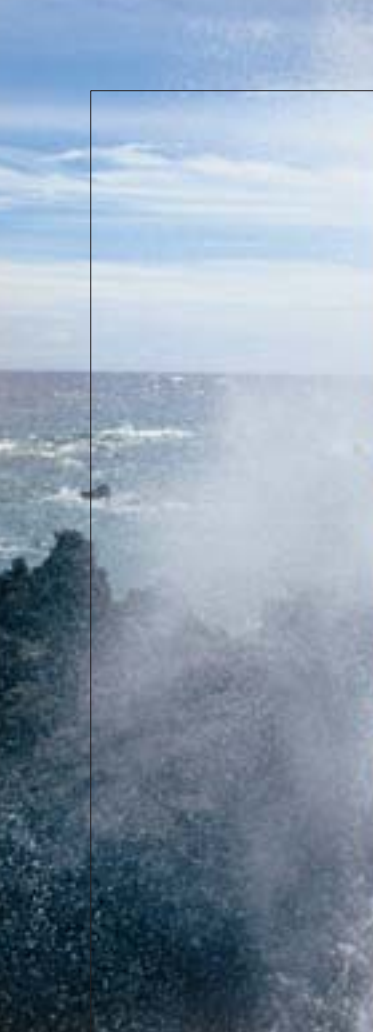
Jag kan öppna dörren genom att vara ödmjuk och acceptera att han kan undervisa

René Cyron

Han är vägen

Vår Återlösares klippa

mig. Jag kan öppna dörren genom att acceptera det som jag får lära mig och inse att det finns saker jag måste ändra på.

Jag hoppas att jag alltid ska känna igen när det är han som knackar på dörren, för det finns andra som också knackar på. Och jag har ombetts att göra detsamma, att hitta andra och inbjuda dem att komma till honom. Genom oss borde de kunna få se en glimt av honom.”

Vår Återlösares klippa

”Den som därför bör dessa mina ord och handlar efter dem, han liknar en förständig

man som byggde sitt hus på klippan.

Regnet öste ner, störtfloden kom och vindarna blåste och kastade sig mot det huset. Men det föll inte, eftersom det var grundat på klippan.” (Matt 7:24–25)

”Kommen ibåg, att det är på vår Återlösares klippa, hans, som är Kristus, Guds Son, som I måsten lägga eder grundval ... en säker grundval på vilken människorna, om de bygga därpå, icke kunna misslyckas.” (Helaman 5:12)

Maike Adler:

”Jag växte upp som medlem men när jag var omkring fjorton år var jag tvungen att bestämma mig för hur hängiven jag skulle

vara — vilken väg jag skulle ta i livet. Skulle jag följa med mina vänner på festerna som de hela tiden inbjöd mig till, eller skulle jag gå till seminariet? Jag pratade med mina föräldrar och jag bad. Jag fick ett vittnesbörd och visste att jag behövde gå till seminariet.

Utan Frälsaren skulle hela mitt liv vara helt annorlunda — mina vänner, mina värderingar. Jag skulle inte veta varför jag var här. Det finns många människor som kommer med råd, men världens värderingar och normer ändras hela tiden. Om jag grundar mitt liv på något som inte är fast och som ändrar sig hela tiden så måste jag bygga upp det på nytt gång på gång. Man måste ha något beständigt att bygga på. Kristus förändras aldrig. Hans rätta väg är alltid den rätta vägen. Man kan lita på honom. Han låter en aldrig falla.”

Maike Adler

Världens ljus

"Jesus talade åter till dem och sade: 'Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.'"
(Job 8:12)

Jan-David Wohlleben:

"Hans evangelium är ett ljus som ger tydlig vägledning i livet, en vägledning jag kan hålla mig till. Genom hans lärdomar får vi lära oss varför vi är här på jorden. Genom hans

försoning kan vi återvända till Gud genom omvändelse. Jag tänker mer på vad jag gör nu och är försiktigare med vad jag säger.

Som medlem i Kristi kyrka behöver man aldrig vara ensam. Det finns alltid hjälp att få. Han tröstar mig. Han hjälper mig med mina utmaningar. Han hjälper mig med beslut när jag frågar med uppriktigt hjärta. Att följa honom har förändrat mitt liv."

Jan-David Wohlleben

Levande vatten

"Jesus svarade henne: 'Om du kände till Guds gåva och vem det är som säger till dig: Ge mig att dricka, då skulle du ha bitt honom, och han skulle ha gett dig levande vatten ...

Men den som dricker av det vatten jag ger honom skall aldrig någonsin törsta. Det vatten jag ger skall i honom bli en källa, som flödar fram och ger evigt liv.'" (Job 4:10, 14)

Jasmin Zanardo:

"Jag är tacksam för evangeliets gåva. Jag har många vänner utanför kyrkan. De säger: 'Jag vet inte allt om Gud, men jag ser hur du lever och jag beundrar dig.' Jag är så tacksam för att jag har något att hålla fast vid, för de har inte det. De är

Världens ljus

Livets bröd

fortfarande törstiga.

Vi borde vara vittnen om Kristus för andra så att de lär känna honom, så att de kan komma och dricka vattnet som ger evigt liv.”

Hörnstenen

”Men nu har ni, som är i Kristus Jesus och som en gång var långt borta, kommit nära genom Kristi blod ...

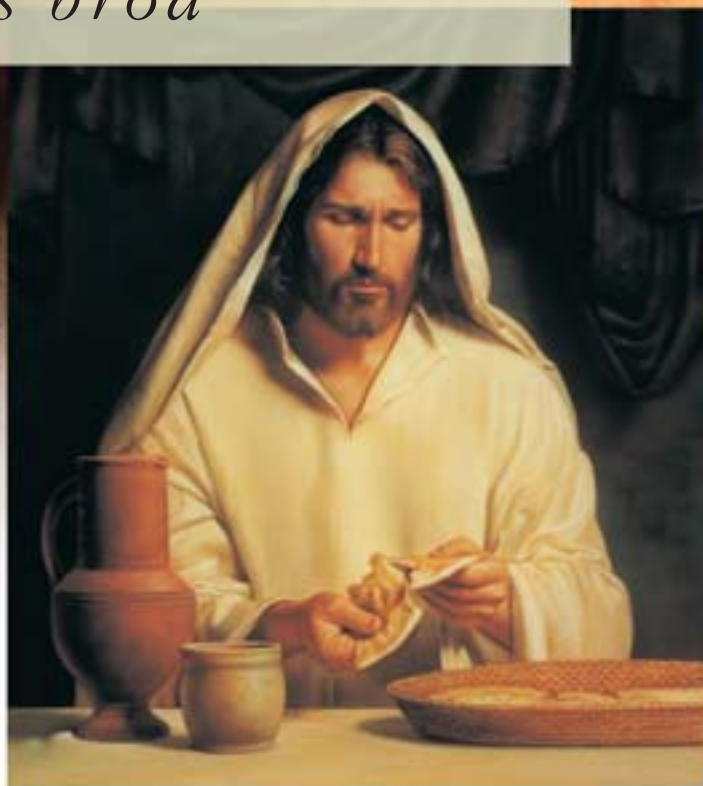
Alltså är ni inte längre gäster och främlingar utan medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds familj.

Ni är uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Kristus Jesus själv.

Genom honom fogas hela byggnaden samman och växer upp till ett beligt tempel i Herren.” (Ef 2:13, 19–21)

Jasmin Zanardo:

”Världen är förvirrad eftersom det som världen har att erbjuda inte är tillräckligt. Det finns många religioner som har sanningar. Men evangeliet som vi har är fullkomligt. Grunden vi har är fast.”

Livets bröd

”Jesus svarade: ’Jag är livets bröd. Den som kommer till mig skall aldrig hungra, och den som tror på mig skall aldrig någonsin törsta.’” (Joh 6:35)

Jasmin Zanardo:

”Jag föddes inom evangeliet, men vi måste alla någon gång själva ta reda på om kyrkan är sann. Jag var tolv år när jag ville veta det, och jag fick veta det. Genom Jesu försoning blev jag levande. Under en del svåra prövningar har jag funnit tröst i att veta vem Frälsaren är och vad han har gjort för oss. Hans kärlek till oss är så stor. Han offrade sig själv för oss. Han är mitt liv.” ■

Jasmin Zanardo

Bli ett medel i Guds händer

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser behoven hos de systrar ni besöker. Berätta om era upplevelser och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Vad innebär det att vara ett medel i Guds händer?

Alma 26:3: "Detta är den välsignelse som han skänkt oss, att vi hava blivit begagnade som medel i Guds händer att utföra detta stora verk."

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident: "Vad innebär det i dagligt tal att vara ett medel? Jag tror att det betyder att ta hand om andra människor. Joseph Smith kallade det att handla 'enligt de känslor' som finns i era hjärtan ... Det finns oräkneliga sätt att bli medel i Guds händer. Till exempel: Var det slags besökslärare som du alltid har önskat, fråga en ensamstående vuxen vad hon tycker om att göra i stället för att fråga varför hon inte är gift, dela med dig i stället för att samla på hög, var noga med val av klädsel, tal och

nöjen, le mot din make eller ditt barn som vet att de orsakat besvikelser och sorg, lägg armen om en ung kvinna, undervisa i barntillsynen med glatt hjärta, visa med din inställning att du gläder dig under resan." ("Ljuva stunder", *Liabona*, nov 2005, s 107, 109)

Kathleen H Hughes, första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap: "Herren har vidrört min ande många gånger och oftast har han nått mig genom en väns hand ... Men [vi] skulle kanske känna hans kärlek mer om [vi] sökte hans hand i de kärlekshandlingar som visas [oss] av människor ... Gud känner sina barns behov och han utför ofta sitt arbete genom oss och manar oss att hjälpa varandra. När vi följer sådana maningar vandrar vi på helig mark, för vi får tillfälle att hjälpa Gud besvara böner." ("Rikare gåva finns väl ej än vänner som på Kristus tror", *Liabona*, maj 2005, s 74–76)

Vad kan jag göra som ett medel i Guds händer?

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet:

"Ni kan vara kraftfulla medel i Guds händer att hjälpa

till med att utföra detta stora verk ... Ni kan göra något för en annan människa som ingen annan som fötts hit till jorden kan göra ... Välsignelser och en tröstande frid kommer till er om ni kan älska Gud 'av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft och av hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv' [Luk 10:27] ... Om ni har gjort ert bästa, vilket ni brukar göra, kommer er ödmjuka offergåva, vad den än må vara, att tas emot och vara behaglig för Herren." ("Medel i Guds händer", *Liabona*, nov 2005, s 115–116)

President Gordon B Hinckley: "Det finns inget slut på det goda vi kan göra, det inflytande vi kan ha på andra. Låt oss inte dröja vid sådant som är kritiskt eller negativt. Låt oss be om kraft. Låt oss be om förmåga och en önskan att hjälpa andra. Låt oss utstråla evangeliets ljus alltid och överallt, så att vi reflekterar Återlösarens ande. Herren sade till Josua: '[Var] stark och frimodig ... Var ... inte förskräckt eller förfärad, ty Herren, din Gud, är med dig vart än du går.' (Jos 1:9.)" ("Behovet av större vänlighet", *Liabona*, maj 2006, s 61) ■

Bra att kunna

KONG NHEAN SEREY,
SOM DET BERÄTTATS FÖR PHYLLIS GUNDERSON

När jag var nitton år lämnade jag min lilla by i centrala Kambodja för att bo hos min storebror i huvudstaden Phnom Penh. Flera år tidigare hade min bror träffat två unga män med vit skjorta och slips och namnbrickor. Nu berättade min bror för mig om evangeliet och döpte mig in i kyrkan.

När jag döptes sade min distriktspresident Pen Vibol till mig: "Lär dig trosartiklarna utantill. De förklarar allt det goda i kyrkan för dig, sådant som du alltid bör komma ihåg." Jag tyckte att det var ett klokt råd så jag lärde mig alla tretton utantill och gick igenom dem regelbundet. För om någon skulle fråga mig något om kristendom så ville jag kunna förklara vad jag trodde på. Men jag kunde aldrig ana hur viktigt president Vibols råd skulle bli.

Min bror har alltid uppmanat mig att förbättra mig själv och skaffa mig en utbildning. Några år efter mitt dop klarade jag ett inträdesprov i engelska och fick ett stipendium för att studera internationell marknadsföring i fyra år vid Brigham Young-universitetet – Hawaii.

Men hur svårt inträdesprovet än var, så låg den svåraste biten fortfarande framför mig — att få ett amerikanskt visum. Tillstånd att resa till Förenta staterna är svårt och dyrt att få. Ibland nekas tillstånd även för elever som har fått stipendium för att studera vid ett amerikanskt universitet. Jag fyllde i de rätta formulären, bokade tid för en intervju på USA:s ambassad och satt snart mitt emot en ung man med blå ögon.

"Det finns många amerikanska universitet", sade intervjuaren. "Varför vill du studera vid BYU–Hawaii?"

"Därför att jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista

Dagars Heliga och för att det är ett universitet som kyrkan äger", svarade jag.

Intervjuaren bläddrade bland sina papper. "Jag ser att din bror redan är där", sade han. Jag visste att ambassaden inte ville att mer än en familjemedlem skulle lämna landet åt gången.

"Ja", medgav jag. "Min storebror studerar vid BYU–Hawaii." Intervjun såg inte ut att gå så bra.

"Kan dina föräldrar stötta dig ekonomiskt?" var nästa fråga.

"Min pappa är bonde och min mamma försäljare", sade jag. Jag sade att de inte tjänade så mycket pengar.

"Hur kan du då ha råd att studera i Förenta staterna?" frågade intervjuaren.

Jag tog fram mitt antagningsbrev och förklarade att jag hade fått ett stipendium för att studera vid universitetet.

När intervjuaren hade tittat på brevet böjde han sig ner och tog fram ett litet kort från en skrivbordslåda. "Återge fyra av dessa trosartiklar", sade han.

Jag kunde dem lika bra som jag kunde mitt eget namn. "Vi tror på Gud den evige Fadern, på hans Son Jesus Kristus och på den Helige Anden", började jag. När jag var klar med den tredje hejdade intervjuaren mig.

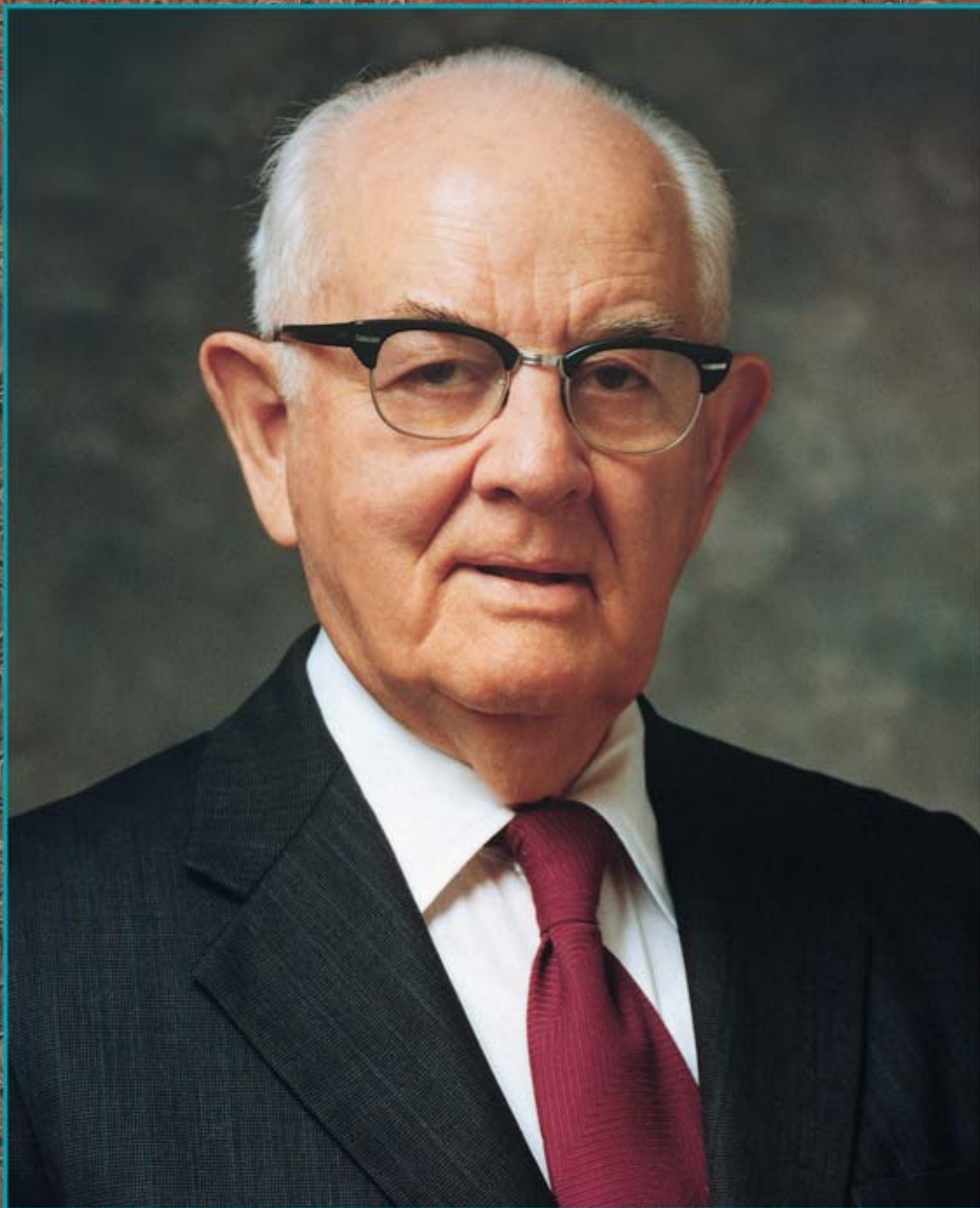
"Okej, jättebra!" sade han och lade tillbaka kortet i lådan. "Du kan hämta ditt visum i morgon."

Jag vet inte varför intervjuaren hade ett kort med trosartiklarna i en skrivbordslåda, men jag var tacksam för att jag inte behövde tveka när han bad mig återge dem. Att kunna trosartiklarna kanske inte alltid får så dramatiska följder, men de är alltid bra att kunna. ■

THE ARTICLES OF ASSOCIATION

1. The Association shall be known as the Association of...
2. The Association shall have as its purpose...
3. The Association shall be organized and operated...
4. The Association shall have a membership of...
5. The Association shall have a governing body...
6. The Association shall have a financial policy...
7. The Association shall have a code of ethics...
8. The Association shall have a dispute resolution...
9. The Association shall have a membership...
10. The Association shall have a...

Spencer W Kimball

En handlingens man

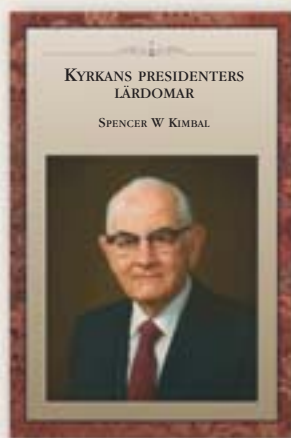
*President Kimball levde som han lärde:
"Det är inte så viktigt vad vi vet, utan vad
vi gör och vilka vi är."*

GARRETT H GARFF
Studiekursavdelningen

Ar 1981 sade äldste Robert D Hales, då medlem i de sjuttios första kворum, om president Spencer W Kimball:
"Han är en handlingens man, vilket exemplifieras av den enkla skylten på hans skrivbord där det står: 'Gör det.'"¹

Som kyrkans tolfte president, från december 1973 till november 1985, uppmanade denne "handlingens man" kyrkans medlemmar att inte vara självbelåtna utan alltid sträva efter att leva efter evangeliet på ett bättre sätt. "Vi måste ta längre steg", sade han.² Han sade vidare: "Låt oss komma ihåg att det inte är så viktigt vad vi vet, utan vad vi gör och vilka vi är. Mästarens plan är ett program som vi ska genomföra och efterleva, inte bara känna till. Kunskap i sig är inte själva ändamålet. Det är hur pass rättfärdigt vi lever och hur mycket vi tillämpar denna kunskap i vårt liv och använder den till att hjälpa andra som avgör vår karaktär."³

I hela sitt liv visade president Kimball sin beslutsamhet att leva efter evangeliet. Hans lärdomar ger oss i sin tur både praktiska och inspirerande råd som kan hjälpa var och en av oss att leva efter evangeliet på ett bättre sätt. Följande exempel har tagits från *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W Kimball*, som är studiekursen för melkisedekska

prästadömet och Hjälpföreningen under 2007 och som finns på 26 språk, bland annat engelsk blindskrift.

Bön

En av de mest prövande upplevelserna i Spencer W Kimballs liv var när han förlorade sin mamma som dog när han var elva år gammal. Han minns att nyheten "var som ett åsknedslag. Jag sprang från huset ut på bakgården för att få vara ifred med min flod av tårar. När jag var utom syn- och hörhåll från alla, bara grät jag och grät ... Mitt elvaåriga hjärta tycktes brista."

Men även vid denna späda ålder visste Spencer vilken tröst och frid bönen kunde ge. Under denna sorgens tid skrev en vän till familjen: "Mina barn grät tillsammans med [min hustru och mig] när vi hörde talas om lille Spencers böner och hur tungt ... förlusten av hans mor [vilade] på hans lilla hjärta och hur modigt han kämpade med sin sorg och sökte tröst från den enda källan."⁴

President Kimball sade följande om bön: "Bönen är ett sådant stort privilegium — inte bara att tala till vår Fader i himmelen, utan också att ta emot kärlek och inspiration från honom. I slutet av våra böner behöver vi lyssna intensivt — till och med under åtskilliga

Ovan: President Kimball hade en livslång kärlek till att studera skrifterna.
Nedan: Andrew och Olive Kimball med familj, 1897. Tvååriga Spencer sitter på sin fars knä. Motsatt sida: En ung Spencer ungefär vid den tid då han gifte sig med Camilla Eyring (fotografiet nedanför).

minuter. Vi har bett om råd och hjälp. Nu måste vi 'bli stilla och besinna att [han] är Gud'. (Ps 46:11)⁵

"Att lära sig bönsens språk är en glädjefylld, livslång erfarenhet. Ibland flödar sinnet över av tankar när vi lyssnar efter det att vi bett. Ibland blir vi hårt ansatta av känslor. En stillhetens ande försäkrar oss om att allt kommer att bli väl. Emellertid, om vi varit ärliga och uppriktiga, kommer vi att uppleva en god känsla — en varm känsla för vår Fader i himmelen och förstånd om den kärlek han hyser för oss. Det har gjort mig ledsen att några av oss inte lärt sig betydelsen av denna stillhet, andliga värme, ty den är ett vittne för oss om att våra böner har blivit hörda. Och eftersom vår Fader i himlen älskar oss med större kärlek än vi till och med har för oss själva, betyder det att vi kan lita på hans godhet, vi kan lita på honom. Det betyder att om vi fortsätter med att be och leva som vi borde kommer vår Faders hand att vägleda och välsigna oss."⁶

Skriftstudier

När Spencer Kimball var 14 år hörde han en predikan där talaren frågade vilka bland de

församlade som hade läst hela Bibeln. Bara några få räckte upp handen. Spencer, som inte tillhörde dessa få, kände starkt behovet av att läsa den heliga boken från början till slut, vilket han började göra samma kväll i ljuset av en oljelampa. Inom cirka ett år hade han uppnått sitt mål att läsa hela Bibeln, en bedrift som bidrog till hans livslånga kärlek till att studera skrifterna.⁷

President Kimball talade ofta om skriftstudier. "Jag ber oss alla att ärligt värdera våra skriftstudier. Det är vanligt att vi har några skriftställen till förfogande, som flyter omkring i vårt minne så att säga, och har illusionen att vi känner till en hel del om evangeliet. I denna mening kan lite kunskap vara ett verkligt problem. Jag är övertygad om att var och en av oss någon gång i vårt liv måste upptäcka skrifterna för egen räkning — och inte bara upptäcka dem en gång, utan återupptäcka dem gång på gång."⁸

"Jag märker att när jag blir försumlig i mitt förhållande till gudomen, och när det verkar som om inget gudomligt öra hör och ingen gudomlig röst talar, då är jag långt, långt borta. Om jag då fördjupar mig i skrifterna

krymper avståndet och andligheten kommer tillbaka. Jag märker att jag känner större kärlek till dem jag måste älska av allt mitt hjärta, själ, sinne och styrka, och när jag älskar dem mer finner jag det lättare att följa deras råd.”⁹

Vördnad

Under ett besök i ett av kyrkans möteshus lade president Kimball märke till några pappershanddukar på golvet på toaletten. Han kastade dem och gjorde sedan rent tvättfatet. En lokal ledare blev så imponerad av hans exempel på omsorg och respekt att han senare uppmanade andra att visa större vördnad för kyrkans byggnader och andra heliga ting.¹⁰

President Kimball lärde:

”Medlemmar i kyrkan samlas ofta i klungor i kapellet före och efter mötena för att hälsa på varandra. Viss skenbar brist på vördnad anses oskyldig på grund av det faktum att vi är ett vänligt folk och att sabbaten är en lämplig tidpunkt för att hälsa på, umgås med och träffa nya människor. Föräldrar bör vara goda exempel för sina barn genom att hälsa på andra i foajén och på andra ställen utanför kapellet före eller efter ett möte. Efter mötet kan föräldrarna hjälpa till med att bibehålla mötets goda anda i hemmet genom att diskutera en tanke, ett musiknummer eller något annat positivt inslag på mötet med sina barn.”¹¹

”Vi måste komma ihåg att vördnad inte är ett dystert, tillfälligt uppträdande som vi lägger oss till med på söndagen. I sann vördnad ingår lycka, såväl som kärlek, respekt, tacksamhet och gudsfruktan. Den är en dygd som bör vara en del av vårt sätt att leva. Faktum är att de sista dagars heliga bör vara det mest vördnadsfulla folket på jorden.”¹²

Hängivenhet mot Frälsaren

I slutet av 1940-talet fick äldste Spencer W Kimball, som hade varit apostel sedan 1943, flera hjärtattacker. Under tillfrisknandet som följde bodde han hos vänner i New Mexico. En artikel i en av kyrkans tidningar skildrade en händelse som inträffade medan han var där:

”En morgon under denna återhämningsperiod upptäcktes det att äldste Kimballs säng var tom. Eftersom de trodde att han tagit en morgonpromenad och skulle vara tillbaka i tid till frukost, återgick hans skötare till sina

plikter. Men när han inte återvänt till klockan 10:00 började de bli oroliga. Ett sökande inleddes.

Slutligen upptäckte man honom flera kilometer bort under ett pinjetråd. Hans Bibel låg bredvid honom, uppslagen på det sista kapitlet i Johannes evangelium. Hans ögon var slutna och när spaningspatrullen kom fram till honom förblev han lika stilla som när de först fick syn på honom.

Deras skrämda röster väckte honom emellertid till liv och när han lyfte på huvudet kunde de se spår av tårar på hans kinder. På deras frågor svarade han: ’Det var i dag [fem] år sedan jag kallades att vara en Herren Jesu Kristi apostel, och jag ville bara tillbringa dagen med honom vars vittne jag är.’¹³

Som ett särskilt vittne om Kristus bar president Kimball vittnesbörd när han undervisade om Frälsaren:

”O, jag älskar Herren Jesus Kristus”, sade han. ”Jag hoppas att jag kan visa det för honom och lägga i dagen min uppriktighet och hängivenhet. Jag vill leva nära honom. Jag vill bli som han, och jag ber att Herren ska hjälpa oss alla att bli sådana som han sade till sina nephitiska lärjungar: ’Vad slags män bören I då ... vara?’ Och han besvarade sin egen fråga genom att säga: ’Sådana som jag är.’ (Se 3 Nephi 27:27.)”¹⁴

”När vi tänker på vår Herre Jesu Kristi stora offer och det lidande han genomled för oss, skulle vi vara otacksamma om vi inte uppskattade det så långt vi kan. Han led och dog för oss. Men om vi inte omvänder oss, var all hans vanda och smärta för vår skull förgäves.”¹⁵

”Ju bättre vi förstår vad som verkligen hände Jesus av

Nasaret i Getsemane och på Golgata, desto bättre kan vi förstå vikten av uppoffringar och osjälviskhet i vårt liv.”¹⁶

Tjäna andra

En ung mamma och hennes två-åriga dotter hade blivit strandsatta på en flygplats på grund av dåligt väder och hade väntat i timmar i långa köer för att försöka hitta ett flyg hem. Barnet var trött och kinkigt, men mamman som var gravid och riskerade missfall lyfte inte upp henne. En läkare hade rått mamman att inte lyfta upp två-åringen om det inte var absolut nödvändigt. Kvinnan hörde ogillande kommentarer från människor runtomkring när hon använde sin fot till att fösa fram sin gråtande dotter i kön. Ingen erbjöd sig att hjälpa henne. Men sedan, mindes kvinnan senare, ”kom det en man fram till oss och frågade med ett vänligt leende: ’Kan jag hjälpa till på något sätt?’ Med en tacksam suck tackade jag ja till hans erbjudande. Han lyfte upp min gråtande lilla dotter från det kalla golvet och höll henne kärleksfullt intill sig och klappade henne försiktigt på ryggen. Han frågade om han fick ge henne ett tuggummi. När hon blivit glad igen gick han fram till dem som stod före mig i kön, fortfarande med min dotter på armen, och förklarade vänligt för dem att jag behövde deras hjälp. De tycktes hålla med honom och han gick fram till biljettdisken [längst fram i kön] och ordnade så att jag skulle få komma med ett plan som snart skulle

starta. Han gick med oss till en bänk och vi pratade en liten stund, till dess han var säker på att jag skulle klara mig. Han gick sin väg. Ungefär en vecka senare såg jag en bild av apostel Spencer W Kimball och jag kände igen honom som främlingen på flygplatsen.”¹⁷

Med alla sina exempel på

tjänande, där han visat sin hängivenhet mot denna princip, sade president Kimball:

”Gud lägger märke till oss, och han vakar över oss. Men det är vanligen genom någon annan som han tillgodoser våra behov. Därför är det viktigt att vi tjänar varandra i riket. Kyrkans medlemmar behöver varandras styrka, stöd och ledarskap, sammanslutna i ett samhälle av troende lärjungar. I Läran och förbunden läser vi hur viktigt det är att ’hjälpa de svaga, upplyfta de slappnande händerna och styrka de matta knäna’. (Se L&F 81:5.) Ofta består vårt tjänande av enkel uppmuntran eller av att ge vardaglig hjälp med vardagliga uppgifter — men vilka storartade konsekvenser kan det inte bli av vardagliga handlingar och av små men avsiktliga gärningar!”¹⁸

”Att tjäna andra fördjupar och förljuvar detta liv samtidigt som vi förbereder oss för att leva i en bättre värld. Det är genom att tjäna som vi lär oss att tjäna. Då vi är engagerade i våra medmänniskors tjänst så är det inte bara de som blir hjälpta av det vi gör, vi får också själva ett nytt perspektiv på våra problem. Då vi är mer måna om andra finns det mindre tid till att bekymra oss för oss själva! Mitt i tjänandets underverk finns Jesu löfte att vi genom att förlora oss själva kommer att finna oss själva! [Se Matt 10:39.]

Det är inte bara så att vi ’finner’ oss själva genom att vi får gudomlig vägledning i vårt liv, utan också genom att när vi på lämpliga sätt verkar i våra medmänniskors tjänst så utvidgas vår själ. Vi blir mer betydelsefulla när vi tjänar andra. Vi växer när vi tjänar andra — ja, det är verkligen lättare för oss att ’finna’ oss själva eftersom det finns så mycket mer av oss att finna!”¹⁹

Sprida evangeliet

På en hotellrestaurang i Quito i Ecuador satt äldste Spencer W Kimball i de tolv apostlarnas kворum tillsammans med en grupp som bland annat bestod av fyra missionärer. När äldste Kimball hade beställt bröd och mjölk frågade han servitören om han hade några barn. Servitören svarade att han hade en son. Äldste Kimball sade då: ”Bröd och mjölk håller honom frisk, men han blir ännu friskare om ni ger honom den mat som dessa unga män har att ge.” Servitören verkade inte förstå vad han menade. Då förklarade äldste Kimball att de unga männen var missionärer

Till vänster: President Kimball fick utmärkel-
sen Medal of the City
of Jerusalem av borg-
mästare Teddy Kollek
1979. Nedan:
President Kimball
och Carole Koizumi
i missionshemmet f
ör Japanmissionen
Sapporo. Motsatt sida,
överst: Äldste Spencer
W Kimball, då i de tolv
apostlarnas kворum
(till vänster), president
George Albert Smith
(i mitten) och andra
tillsammans med
medlemmar i
Navajostammens råd.
Motsatt sida, längst
ner: President Kimball
(andra från vänster)
och hans hustru
(andra från höger) på
kyrkans Deseret Ranch
i Florida.

och att de undervisade om Jesu Kristi evangelium. Servitören sade att han var intresserad av att lyssna på deras undervisning.²⁰

President Kimball, i sanning en handlingsman i fråga om missionsarbete, sade:

"Jag känner att Herren på ett mycket naturligt sätt inom vår krets av vänner och bekanta satt många människor som är redo att komma in i hans kyrka. Vi ber er att under bön ta reda på vilka dessa personer är och sedan be om Herrens hjälp med att presentera evangeliet för dem."²¹

"Det är ett andligt äventyr att utföra missionsarbete, ge hänvisningar, i att följa med missionärerna då de undervisar. Det är spännande och givande. Timmarna, ansträngningen, ovissheten, alltsammans är värt det om så bara en själ visar prov på omvändelse, tro och en önskan att bli döpt."²²

"Bröder och systrar, jag undrar om vi gör allt vi kan. Är vi självbelåtna när det gäller vår uppgift att undervisa andra om evangeliet? Är vi beredda att ta längre steg? Att få en större vision?"²³

Kärlek och andlighet i familjen

President Kimball var en kärleksfull förälder. Hans son Edward sade: "Min far var alltid mycket kärleksfull. Jag visste att han älskade mig." Edward minns ett tillfälle när både han och fadern var med vid en högtidlig församling i templet i Salt Lake City: "Det fanns tusentals män där. När mötet var slut fick [min far] syn på mig där jag sjöng i kören. På sin väg ut kom han över till mig, omfamnade och kysste mig."²⁴

I ett vittnesbörd som kom från djupet av president Kimballs hjärta, sade han:

"Hur länge sedan var det som ni tog era barn, hur stora de än är, i famnen och talade om för dem att ni älskar dem och att ni är glada över att de tillhör er för evigt?"²⁵

"Gud är vår Fader. Han älskar oss. Han ägnar mycket energi åt att uppfostra oss och vi bör följa hans exempel och älska våra barn djupt och uppfostra dem i rättfärdighet."²⁶

"Ett sant sista dagars heliga hem är en skyddad hamn mot livets storm och strid. Andlighet skapas och får näring genom

Ovan: President och syster Kimball. Nedan: President Kimball och Ezra Taft Benson, då president för de tolv apostlarnas kvorum (översta bilden) och tillsammans med Gordon B Hinckley, då rådgivare i första presidentskapet (bilden längst ner). Till höger: President och syster Kimball tillsammans med fem barnbarn julen 1974.

dagliga böner, studium i skrifterna, evangeliediskussioner och liknande aktiviteter, hemaftnar, familjeråd, arbete och lek tillsammans, att tjäna varandra och att berätta om evangeliet för människor omkring oss. Andlighet får också näring genom våra handlingar i tålmod, vänlighet och förlåtelse mot varandra och i vårt tillämpande av evangeliets principer i familjekretsen. Det är i hemmet vi kan bli experter och lärda i evangeliets rättfärdighet, när vi tillsammans lär och efterlever evangeliets sanningar.”²⁷

”Återvända kan till Gud”

President Kimballs liv och lärdomar påminner oss om behovet av att sätta evangeliekunskap i handling, och vi hittar ytterligare en påminnelse om denna tonvikt i en liten men betydelsefull ändring i vår älskade primärsång ”Jag är Guds lilla barn”. (Psalmer, nr 194) När sången ursprungligen skrevs år 1957 slutade den med följande ord: ”... återvända kan till Gud, om jag känner till hans lag.” Senare föreslog äldste Kimball, som då var medlem i de tolv apostlarnas kvorum, att ett par ord skulle ändras i den sista raden. Nu slutar sången med ”... återvända kan till Gud, om jag har *lytt* hans lag”.²⁸

Dessa ord är en vackert koncis sammanfattning av president Kimballs liv och lärdomar. Genom ord och exempel undervisade han oss om det som vi måste göra för att kunna bo hos vår Fader i himlen en dag. Om vi följer denna kurs — lever efter

evangeliet och gör allt vi ska göra — så har vi fått följande profetiska löfte av president Kimball: ”Lyckans skattkammare står öppen för dem som efterlever Kristi evangelium i dess renhet och enkelhet ... Löftet om den högsta lycka, vissheten om ett framgångsrikt liv här och om upphöjelse och evigt liv härefter kommer till dem som planerar att leva sitt liv i fullständig harmoni med Jesu Kristi evangelium — och sedan konsekvent följer den kurs de lagt ut.”²⁹ ■

SLUTNOTER

1. Citerad i *Kyrkans presidents lärdomar: Spencer W Kimball*, s XXXIV.
2. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 263.
3. ”Seek Learning, Even by Study and Also by Faith”, *Ensign*, sep 1983, s 6.
4. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 11–13; se också Edward L Kimball och Andrew E Kimball Jr, *Spencer W. Kimball* (1977), s 46.
5. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 55.
6. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 58–59.
7. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 61–62.
8. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 64.
9. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 68–69.
10. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 153–155.
11. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 161.
12. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 155.
13. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 23.
14. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 32.
15. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 30.
16. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 83.
17. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 81–82.
18. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 84.
19. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 87–88.
20. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 259.
21. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 263.
22. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 260.
23. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 262.
24. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 202.
25. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 212.
26. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 212.
27. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 210.
28. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 1.
29. *Kyrkans presidents lärdomar*, s 6.

ÖVERVINNA FRESTELSER

Ett säkert sätt att övervinna frestelser är att hålla sig borta från dem. President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum, berättar om hur han besökte ett vilddjursreservat i Afrika där han varnades att han skulle hålla sig borta från minsta vattenpöl. Vid alla fördjupningar med vatten — även vattenfyllda fotavtryck efter elefanter — kunde det finnas en krokodil som lurade i närheten. (Se "Andliga krokodiler", *Liabona*, okt 2002, s 8–11.)

Följande förslag hjälper dig att hålla dig borta från sådana farliga "vattenhål":

- Håll dig borta från platser och

situationer där du vet att frestelser lurar bakom hörnet. Annars är det som att hålla till vid ett bageri när man bantar.

- Var försiktig tillsammans med människor som inte har dina normer och som inte respekterar dem. Det är bra att vara vänlig. Du kan inbjuda dem till dina bra aktiviteter. Men håll dig borta från deras område.
- Håll ett öga på klockan. När det är sent och du är trött så blir ditt motstånd svagare.

Förutom att hålla dig borta från frestelser kan du fatta andra positiva beslut för att känna dig trygg:

- Välj underhållning — filmer, TV, spel, musik och så vidare — som uppfyller normerna i *Vägledning för de unga*.
- Tillbringa din tid på platser och

med aktiviteter som är bra för dig, med personer som har höga normer.

- Underhåll din andliga styrka med dagliga böner och skriftstudier och med att gå till kyrkan varje vecka.
- Förbättra ditt minne. Kom ihåg ditt dopförbund. Kom ihåg att du vill vara värdig att ta sakramentet. Kom ihåg Frälsaren och vad han gjorde för dig.
- Lär dig orden till en favoritpsalm utantill. Sjung den eller tänk på den när ovälkomna tankar tränger sig på. Eller så kan du tyst citera trosartiklarna eller nyckelskriftstäl-len inom dig.

"Gud är trofast, han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer, skall han också bereda en utväg, så att ni kan härda ut." (1 Kor 10:13) ■

JAG VET ATT FAMILJEN KAN VARA EVIG

MOISÉS NEFI MORALES
GONZÁLES

Jag kommer fortfarande ihåg den där dagen. Det kunde ha varit den hemskaste dagen i mitt liv om jag inte hade haft Jesu Kristi evangelium. Det var den 12 juli 2001 när min mamma dog av en sjukdom som drabbade henne på söndagskvällen och tog hennes liv följande torsdagsmorgon. Jag var 16 år gammal. Jag gick miste om examensproven i skolan för att vara med min familj och gå på min mammas begravning.

När jag åkte hem från begravningen kände jag mig helt tillintetgjord. Jag

hade ett stort hål i hjärtat, så stort att jag trodde att det aldrig skulle bli helt igen. Jag lade mig på sängen och började gråta, och frågade mig själv: "Varför behövde hon dö så tidigt? Varför var hon tvungen att lämna mig?"

Min tioårige bror och jag bestämde oss för att lyssna på stillsamma psalmer. Jag kände mig ensam, sorgsen och tröslös, och sedan kom en varm känsla över mig. Jag kände stor frid och ro. Mitt sorgsna ansiktsuttryck försvann, liksom den tomma känslan i bröstet.

Jag kände fortfarande samma tröstrika ande när jag gick med min familj till kyrkan där mina släktingar sörjde. Alla släktingar var mycket

sorgsna och några började gråta hjärt-skärande. Djup smärta syntes i deras ansikte. De tittade konstigt på min familj som om de undrade varför vi inte verkade vara lika ledsna som de. Men hjärtat slog lugnt och hela kroppen var rofylld. Jag visste att Hjälparen, den Helige Anden, lindrade vår smärta. Han vittnade också om att Jesus Kristus och vår himmelske Fader lever och att det här är den sanna kyrkan, med eviga förbund.

Efteråt skrev jag i min dagbok: "Mamma ville inte att vi skulle gråta så mycket. Jag känner mig sorgsen, men jag känner också en stor frid inombords. Jag måste bara vara stark och leva ett bra liv så att jag får se henne igen. Min tro och mitt vittnesbörd har stärkts, och det har även min önskan att tjäna min Gud och mina medmänniskor som heltidsmissionär. Hon kommer alltid att vara där och hjälpa mig att hålla mig kvar på den rätta vägen. Jag vet att familjen kan vara evig. En dag som idag, för femton år sedan, beseglades min familj och jag som en evig familj i templet i Lima i Peru, och det är det som ger mig tröst."

Min familj och jag får fortfarande många prövningar. Men varje gång mitt vittnesbörd vacklar så tänker jag på när den Helige Anden tröstade mig och vittnade för mig om evangeliets eviga sanningar. ■

EN SPECIELL LEDARE

SARIAH DE BARROS FERREIRA
DA SILVA

Jag ska alltid med tacksamhet minnas en speciell ledare som förändrade mitt liv till det bättre. När jag träffade henne hade jag inte många vänner. Jag var inte särskilt pratsam och log inte mot andra. Jag var inte med på seminariet eller andra aktiviteter. Faktum är att jag bara gick till kyrkan på söndagarna. Och till och med då var mina tankar någon annanstans under Unga kvinnors lektion. Några av de unga kvinnorna försökte inkludera mig, men jag drog mig undan inom mitt skal.

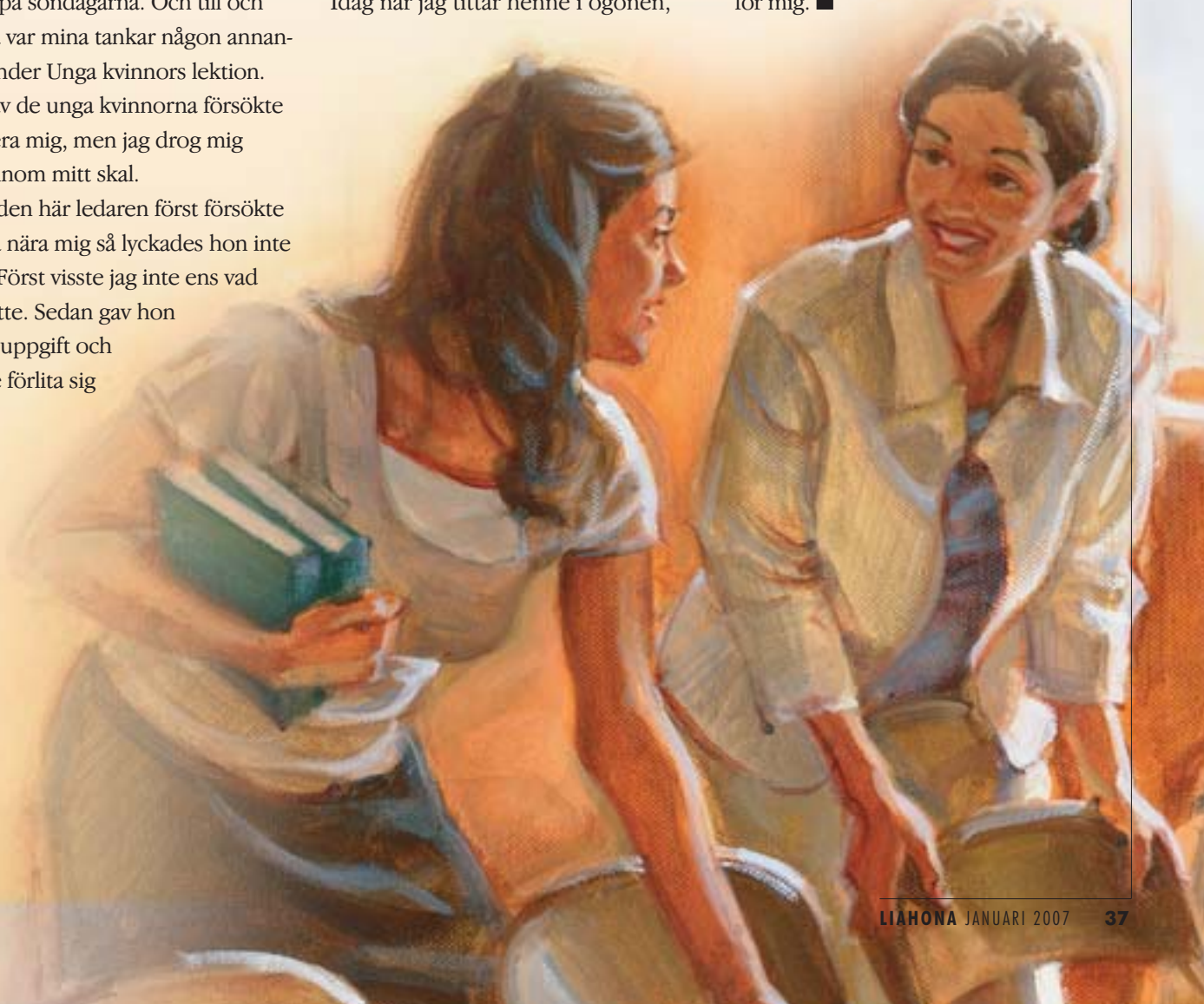
När den här ledaren först försökte komma nära mig så lyckades hon inte så bra. Först visste jag inte ens vad hon hette. Sedan gav hon mig en uppgift och började förlita sig

på mig. Jag tackade ja till uppgiften bara för att jag inte visste hur jag skulle säga nej. Sedan, innan jag ens förstod vad som hände, började hon bli min vän. Jag började anstränga mig mer och mer för att utföra min uppgift, och jag började vara uppmärksam under lektionerna. Jag började till och med att gå på seminariet och på andra aktiviteter i kyrkan. Jag blev också vän med ungdomarna i min församling. Snart blev evangeliet det viktigaste i mitt liv.

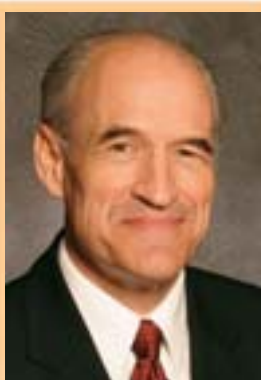
Vem påbörjade alla dessa förändringar i mitt liv? Det var min ledare. Idag när jag tittar henne i ögonen,

känner jag en enorm kärlek och tacksamhet. Jag är tacksam mot min himmelske Fader för möjligheten att få ha en sådan speciell ledare. Jag är tacksam för att hon förberedde mig och var med mig dagen då jag tog emot min begåvning i templet i São Paulo i Brasilien. Jag är tacksam för hennes exempel på kärlek, en kärlek som jag försöker tillämpa i mitt eget liv.

Nu när jag är ledare för Unga kvinnor i min församling, hoppas jag att jag för mina unga kvinnor kan göra åtminstone en del av det hon gjorde för mig. ■

Att känna sig uppbyggda OCH glädjas med varandra

A ROGER MERRILL

Generalpresident för Söndagsskolan

Fundera över följande frågor och svar från skrifterna:

Vad var det som tillintetgjorde Gadiantons rövarband?

”Och det begav sig, att lamaniterna uppspårade Gadiantons rövarband, och de predikade Guds ord för de ogudaktiga ibland dem med påföljd att detta rövarband blev fullständigt utrotat ibland lamaniterna.” (Helaman 6:37)

Vad kan skydda oss från frestelser och motståndarens glödande pilar?

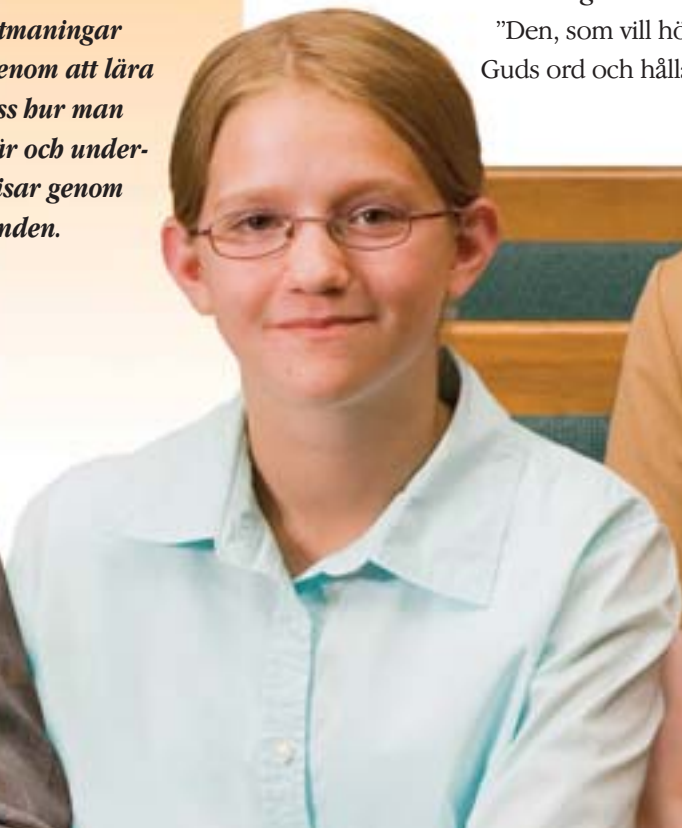
”Den, som vill hörsamma Guds ord och hålla fast

därvid, skall aldrig förgås, ej heller kunna frestelserna eller motståndarnas glödande pilar göra dem vanmäktiga och blinda för att leda dem bort till undergång.” (1 Nephi 15:24)

Vad kan göra större intryck på vårt sinne än hot om död och krig?

”Emedan ordets predikan hade den verkan att leda åhörarna till att göra det som var rätt — ja, emedan den gjorde ett mycket

Vi får tillgång till kraften i Guds ord när vi ska möta våra utmaningar genom att lära oss hur man lär och undervisar genom Anden.

kraftigare intryck på människornas sinnen än svärdet eller något annat som hade hänt dem — trodde Alma, att det nu skulle vara rådligt att försöka Guds ords kraft på dem.” (Alma 31:5)

Vad är det som får oss att glädjas med varandra?

”Därför förstår den som predikar och den som mottager varandra, och båda känna sig uppbyggda och glädjas med varandra.” (L&F 50:22)

Intressant nog är svaret på alla dessa frågor detsamma: Det är kraften i Guds ord. Det är det som gör att vi kan skydda våra barn och övervinna de stora svårigheterna i de sista dagarna — i vårt personliga liv, i vår familj och i världen.

Hur kan vi då få de välsignelser som är tillgängliga

för oss genom kraften i Guds ord? Personliga studier är förstås grundläggande. Men vi kan också få stor kraft när vi lär oss att undervisa och ta emot ordet genom Anden. Det är så vi känner oss uppbyggda och gläds med varandra.

Ta emot genom Anden

Fastän stor betoning som sig bör läggs på lärarens roll i en undervisningssituation så behöver vi också noga titta på vår egen roll som elev.

En söndag för några år sedan när jag verkade som områdessjuttio så reste den lokala missionspresidenten och jag tillsammans för att ha några möten med olika grupper. När det var dags för sista mötet var vi båda trötta. Vi hade redan kört nästan 50 mil och hållit tal flera gånger. Vi inledde

Vi kan inte behandla evangelieinlärning lättvindigt och förvänta oss att känna ordets kraft i vårt liv.

mötet och började gå igenom samma lista som för de andra mötena.

Men medan vi talade hände något underbart. Anden blev starkare och undervisningen och inlärningen nådde en högre nivå och blev kvar där under hela mötet. Senare sade vi till varandra: "Det var underbart. Det var det bästa mötet idag!"

Vad var skillnaden? Det var inget som vi gjorde. Vi hade inte plötsligt blivit mer genialiska eller värtaliga eller andliga. Faktum är att vi om något var ganska slitna efter dagens aktiviteter. Ämnena vi talade om var samma ämnen som vi hade tagit upp under de andra mötena.

När vi talade om det insåg vi att människorna som hade varit på det sista mötet var ödmjukare och mer andligt förberedda. Som följd härav var de öppnare och hungrigare

efter ordet, och Herren kunde då använda oss på ett effektivare sätt för att välsigna deras liv. Framgången med det mötet handlade mycket mer om dem än om oss.

Sedan dess har jag sett talrika exempel på denna princip i handling. Ingen annanstans visas den mer dramatiskt än i Herrens egen jordiska verksamhet. I Matteus läser vi att när Frälsaren "kom till sin hemstad ... gjorde [han] inte många kraftgärningar där, eftersom de inte trodde på honom". (Matt 13:54, 58) Vi kan nästan höra Moroni i bakgrunden när han säger: "[Jag] uppmanar ... eder att icke förneka Guds kraft, ty han verkar med kraft *i överensstämmelse med människornas barns tro*, densamma i dag, i morgon och evinnerligen." (Moroni 10:7; kursivering tillagd)

Nu vill jag be dig tänka på följderna av denna princip när det gäller din egen förmåga att ha härliga andliga upplevelser när du är med på en lektion eller ett sakramentsmöte på söndagen. Vad har du för roll när det gäller att skapa en miljö där Anden kan undervisa dig om det som du behöver veta? Om du tycker att en lektion eller ett sakramentsmöte i kyrkan är tråkigt, säger det mer om läraren — eller mer om dig?

Begrunda svaret från Spencer W Kimball (1895–1985) när någon en gång frågade honom: "Vad gör du om du är med på ett tråkigt sakramentsmöte?" President Kimball tänkte ett ögonblick och svarade sedan: "Jag vet inte, jag har aldrig varit på ett."¹ Med sin mångåriga erfarenhet av kyrkan hade president Kimball otvivelaktigt varit med på många möten där personer hade läst hela sitt tal, talat monotont, eller gjort en reseskildring i stället för att undervisa om en lära. Men det troliga är att president Kimball ville

visa att han inte gick på sakramentsmötena för att bli underhållen. Han gick dit för att dyrka Herren, förnya sina förbund och få undervisning från höjden. Om han kom dit med ett öppet hjärta, med en önskan att "få näring genom Guds goda ord" (Moroni 6:4) och med en bön i stället för kritik mot talarna, så skulle Anden lära honom vad han behövde göra för att bli en effektivare och mer trofast lärjunge. President Kimball undervisade om principen att lära genom Anden.

I Läran och förbunden undervisar Herren oss både om att undervisa och att lära genom Anden:

"Sannerligen, säger jag eder: Predikar den, som är ordinerad av mig och utsänd till att predika sanningens ord genom Hugsvalaren i anda och sanning, genom sanningens ande eller på annat sätt?

Sker det på annat sätt, så är det icke av Gud.

Åter, mottager den, som mottager sanningens ord, detta genom sanningens ande eller på annat sätt?

Sker det på annat sätt, så är det icke av Gud.

Varför kunnen I då icke förstå och veta, att den som mottager ordet genom sanningens ande, mottager det såsom det predikas av sanningens ande.

Därför förstår den som predikar och den som mottager varandra, och båda känna sig uppbyggda och glädjas med varandra." (L&F 50:17–22)

Lägg märke till att han säger att om vi undervisar eller tar emot på något annat sätt än genom Anden så är det inte av Gud. Bara Anden känner till alla våra tankar, våra känslor och våra behov. Bara han kan kommunicera till oss var och en individuellt vad vi behöver veta, grundat på Guds fullkomliga visdom.

President Kimball fick frågan: "Vad gör du om du är med på ett tråkigt sakramentsmöte?" Han svarade: "Jag vet inte, jag har aldrig varit på ett."

Som elever ska vi inte förvänta oss att hela tiden bli underhållna, känslomässigt stärkta eller matade med svar. Vi ska aktivt, under bön förbereda oss för och söka inspiration från Anden för att få hjälp att möta våra unika utmaningar i livet. Huruvida läraren har undervisat i institutet i tjugo år eller är en nyomvänd rörmokare som aldrig har undervisat en klass tidigare ska inte ha så stor betydelse för hur väl vi lär oss något. Petrus var fiskare. Joseph Smith hade inte gått i skolan längre än till tredje klass. Det är från Anden vi ska söka få undervisning, och vår förmåga att ta emot Anden beror helt på oss.

Söka och fråga

Hur gör vi då för att lära genom Anden? Jag har två förslag: ta ansvar för inläringen och ställ bra frågor.

Den första tanken kommer från Alma: "Om I viljen vakna upp och väcka eder själsförmåga, så att I kunnen undersöka mina ord och utöva en smula tro, ja, även om I icke kunnen göra mera än önska att tro, så låten denna önskan verka i eder till dess I tron så mycket, att I kunnen giva en del av mina ord rum i edra hjärtan." (Alma 32:27)

Vi kan inte behandla evangelieinläring lättvindigt och förvänta oss att känna ordets kraft i vårt liv. Vi måste "vakna upp och väcka [vår] själsförmåga". Vi måste "undersöka [hans] ord". Vi måste utöva tro. Vi måste önska att tro. Vi måste "låta denna önskan verka i [oss]" och "giva en del av [hans] ord rum i [våra] hjärtan". Lägg märke till att Alma inte beskriver en dyka-upp-på-söndagen-och-förvänta-sig-underhållning-från-läraren-attityd. Han lär oss att vi måste ta ansvar för vår egen inläring och söka i tro om vi ska kunna förvänta oss att känna ordets kraft i vårt liv.

Den andra tanken kommer från Jakob — från de heliga ord som inspirerade Joseph Smith att gå till den heliga lunden:

"Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den.

Men han skall be i tro utan att tvivla. Ty den som tvivlar liknar havets våg, som drivs och piskas av vinden." (Jak 1:5–6)

Herren uppmanar oss ständigt att *be*, *söka* och *klappa* och lovar oss att vi ska *få* och *finna*, och att uppenbarelsens dörrar ska *öppnas för* oss. Att ställa bra frågor är ett mönster som Herren upprättat så att vi ska kunna inbjuda Andens vägledning i vårt liv. Begrunda några av alla de frågor Joseph hade när han läste orden i Jakobs brev:

”Mitt i denna ordstrid och detta meningsutbyte sade jag ofta till mig själv: Vad kan man göra? Vilket av alla dessa samfund är det rätta, eller hava de alla orätt? Om något av dem är det rätta, vilket är det då och hur skall jag kunna få veta det?” (J S skrifter 2:10)

Jakobs ord gjorde stort intryck på Josephs hjärta (se J S skrifter 2:12) *just därför* att han hade frågor.

Vilka frågor kan då vara lämpliga att ställa? Tänk dig att du ska vara med på en söndagsskollektion som handlar om dessa verser i Jakobs brev. När du förbereder dig för lektionen — eller tänker på verserna under lektionen — kan du begrunda sådana frågor som följande:

- Vem var Jakob? Vilka frågor eller omständigheter ledde till just dessa verser?
- Vad är visdom?
- Vad innebär det att ”be i tro”?
- Är det möjligt att ställa frågor om sådant som jag inte förstår och ändå be ”utan att tvivla”? Vad innebär det att ”tvivla”? När och varför tvivlar jag? Vilka val kan jag göra för att se till att jag inte tvivlar?
- I vilka situationer har jag ”drivits och piskats av vinden”? Vilka insikter kan jag få i dessa situationer som hjälper mig att be i tro?
- Vilka lärdomar eller principer lärs ut i dessa verser? På vilka andra ställen i skrifterna undervisas det om dessa principer?
- Vilket samband har dessa principer med Frälsarens liv och mission? Hur kan de hjälpa mig att komma närmare Herren?
- Hur kan dessa principer hjälpa mig eller mina nära och kära att hantera våra olika problem och möjligheter?

När vi gör vår del i att ställa inspirerade frågor och uppriktigt söker vägledning i vårt liv så inbjuder vi Anden att undervisa oss genom ordets kraft.

Undervisa genom Anden

Herren sade att liksom vi tar emot genom Anden ska vi också undervisa genom Anden. Vad innebär det?

Kanske har du sett (eller varit) någon på väg genom korridoren för att hålla en lektion och som sneglat på handledningen och sagt: ”Jag har inte haft tid att förbereda lektionen. Jag får undervisa genom Anden.” Eller så har du kanske sett (eller varit) någon som tillbringat veckor med att förbereda en komplett lektion med detaljerade utdelningsblad, ett flertal visuella hjälpmedel och ett utskrivet ord-för-ord-manuskript som han eller hon tänkt använda för att ”undervisa genom Anden”.

Jag menar att Herren inte har för avsikt att vi ska använda någon av dessa metoder.

Normen för undervisning i kyrkan har framställts i skrifterna och bestyrkts i handledningen *Predika mitt evangelium*. Vi uppmanas att först ”sök[a] ... erhålla [Herrens] ord” (L&F 11:21) — med andra ord, att noga förbereda oss genom att studera, fråga och söka svar på bra frågor, och göra upp en översikt för undervisningen. Sedan uppmanas vi att just i undervisningsögonblicket vara helt öppna för Andens vägledning i fråga om vad vi ska säga och göra.

Under en utsändning av ett världsomfattande ledarutbildningsmöte nyligen citerade president Gordon B Hinckley följande vers i Lärn och förbunden:

”I skolen ej heller sörja i förväg för vad I skolen säga, utan samlen alltid livets ord i edra hjärtan, så skall det givas eder i samma stund efter var och ens mått.” (L&F 84:85)

Sedan sade han: ”Detta är Herrens råd. Det kan inte ostraffat läggas åt sidan.”²

Vi behöver ”alltid [samla] livets ord i [våra] hjärtan” — det vill säga läsa, studera, fråga Herren och förbereda oss — och lita på att Anden ”i samma stund [ger oss] efter var och ens mått”. Detta gäller oavsett om vi undervisar en klass eller håller tal på ett sakramentsmöte eller

på en stavskonferens. Men det finns en stor skillnad: En lärare håller sällan en predikan i ett klassrum och en talare leder inte en diskussion under ett sakramentsmöte eller under söndagsmötet på en stavs- eller distriktskonferens.

I klassrummet undervisar vi i huvudsak genom Anden genom att skapa en miljö i vilken Anden kan råda, och genom att ställa inspirerade frågor så att vi kan "undervisa varandra om rikets lära". (L&F 88:77)

Som äldste Richard G Scott i de tolv apostolarnas kvorum har sagt angående undervisning i klassrummet: "Ge aldrig, och jag menar aldrig, en föreläsning där eleverna inte deltar. Det är den svagaste formen av undervisning i en klass ... Försäkra er om att eleverna deltar mycket, eftersom deras val att göra detta ger den Helige Anden rätt att undervisa dem. Det hjälper också eleverna att komma ihåg ditt budskap. När eleverna pratar om sanningar

bekräftas dessa inom dem och stärker deras vittnesbörd."³

Undervisningen i hemmet bör också ske genom Anden. Fastän vi har en del fastställda undervisningstillfällen för familjen, såsom gemensamma skriftstudier och hemaftnar, så äger det mesta av undervisningen rum i oväntade ögonblick och genom exempel. Även här gäller principen: Föräldrar ska "alltid [samla] livets ord" så att de är förberedda och öppna för Anden under dessa undervisningstillfällen.

När vi följer Herrens plan för oss att undervisa och lära genom Anden så känner vi oss uppbyggda och gläds med varandra — i vår enskilda familj och även i Guds stora familj. ■

SLUTNOTER

1. Från ett KUV-möte den 30 juni 1989; citerad i Gene R Cook, *Teaching by the Spirit* (2000), s 140.
2. "Missionärsverksamhet", *Det första världsomfattande ledarutbildningsmötet*, 11 jan 2003, s 20.
3. "Förstå och efterleva sanning", KUV-utsändning, 6 feb 2005.

Föräldrar ska "alltid [samla] livets ord" så att de är förberedda och öppna för Anden när undervisningstillfällen uppstår.

Ett rån, en bok och ett vittnesbörd

Mailin Espinoza Mira

Jag bor i Chile och har varit medlem i kyrkan sedan jag var åtta år. Jag har alltid vetat att jag var i den sanna kyrkan och jag tyckte att jag hade ett vittnesbörd om Mormons bok, men det var ett lånat vittnesbörd. Fastän jag ville hade jag aldrig läst Mormons bok helt igenom. Jag hade aldrig läst längre än Första Nephi.

På kvällen den 4 juli 2002 var min vän och jag med på en institutlektion som handlade om Mormons bok. Vi stannade kvar efter lektionen och pratade tills vi märkte att det hade blivit sent. Vi började gå hemåt runt kvart över tio och när vi kom till platsen där vi skulle dela på oss så stannade vi där och fortsatte prata.

Två män gick förbi och frågade vad klockan var, men vi var så upptagna med vårt samtal att vi knappt hörde dem. Plötsligt kom de tillbaka. En av dem slog armarna om mig och tryckte en kniv mot halsen. Sedan släppte han mig och hotade i stället min vän. Den andre mannen bad oss om pengar och när vi sade att vi inte hade några blev de rasande. De tvingade till sig våra jackor och ryggsäckar.

Jag hade länge velat ha just den jackan och hade äntligen haft

möjlighet att köpa den månaden innan. Och jag tyckte mycket om min ryggsäck som min äldre bror hade gett mig. Min vän hade en skoluppgift i sin ryggsäck som hon behövde lämna in. Jag var jätterädd — jag stod där nästan som förstenad. Det var första gången jag blev utsatt för ett rån.

Vi gav dem våra saker utan att tveka. Men plötsligt sade jag: "Vänta! Låt mig få ta ut min Mormons bok! Det är det enda värdefulla jag har." Tjuven tittade konstigt på mig och lät mig ta ut den. Sedan sprang de iväg.

Jag kramade om boken och brydde mig inte om något annat. Jag kände mig fridfull eftersom jag hade

räddat denna dyrbara bok från två brottslingar.

Den kvällen bestämde jag mig för att visa större uppskattning för den skatt jag hade och för alla uppföringar som de människor gjort som fört den fram i ljuset. Jag började läsa den och jag började känna en obeskrivlig frid och en oerhörd glädje. Plötsligt var den värd så mycket mer för mig. Jag hade läst igenom hela boken två månader senare och äntligen fått ett eget vittnesbörd om den.

Vi gav våra saker till rånarna. Men då kom jag ihåg min Mormons bok i ryggsäcken och frågade om jag kunde få den.

Jag vet fortfarande inte varifrån jag fick modet att be att få tillbaka min bok, men jag ska aldrig vara ledsen för att jag gjorde det. Jag har inga dåliga känslor gentemot männen, för genom den upplevelsen fick jag det vittnesbörd jag önskade mig.

Det vittnesbördet hjälpte till att motivera mig att verka som missionär. Jag är nu hemma från min mission i Argentina där jag hade möjlighet att berätta för folket om Mormons bok och hur underbart detta verk verkligen är. ■

Kostymen

Lori Ries

Det var en kort tid före jul och jag hade en del saker som andra kunde ha användning för. Jag gick från rum till rum i huset och tog reda på saker som vi kunde ge till Deseret Industries. När det till slut var dags att gå igenom vårt sovrum gick min make och jag först till garderoben. Vi gick igenom alla våra kläder.

"Jag har inget den här gången", sade jag. "Har du det?"

David lade några skjortor i en hög och hittade ett par skor som han inte använde längre.

"Vad säger du om den här kostymen?" frågade han. Jag hade hjälpt honom välja ut den inför en anställningsintervju för flera år sedan. Den såg fortfarande ny ut.

"Vad tror du, raring? Jag kan inte få

När missionärerna stod där i dörren kom en känsla av förvissning över mig och jag visste vad jag skulle göra med kostymen.

den på mig längre."

"Men den är fortfarande som ny", sade jag.

"Jag känner verkligen att jag ska ge bort den här kostymen", sade David. Han tog ut den från garderoben.

Jag tyckte att han var fin i den kostymen, men han hade en annan, och när han hade tagit på sig den här kunde jag se att den nätt och jämt gick på honom. Jag lade den försiktigt på högen med kläder som skulle doneras, men det kändes inte rätt. Det var något som var fel. Kostymen skulle inte vara där och jag visste det.

David gick igenom slipsarna. Han var hänsynslös i sitt gallrande. Han tog fram flera stycken som han lade på kostymen, men det kändes inte rätt heller.

Tänkar på kostymen störde min sömn. Jag undrade vad det var för fel på mig eftersom jag oroade mig så

mycket för en kostym som inte passade och några gamla slipsar.

Morgonen därpå tittade jag på högen med kläder. Jag fick återigen en stark känsla av att kostymen inte skulle vara där. Jag tog bort den från klädhögen och lade den på sängen tillsammans med några slipsar. När jag hade lagt allt annat i säckar tittade jag ännu en gång på kostymen. "Vem är det som ska ha den?" Jag visste det inte.

Jag knäböjde vid sängen och bad en bön. Sedan satte jag mig vid skrivbordet och funderade. Min make och jag var ledare för unga vuxna i församlingen så vi visste vem den nästa missionären skulle bli. Det skulle dröja ett tag innan han skulle iväg. Han hade fast anställning så det skulle inte vara något problem för honom att köpa en kostym. Jag ringde biskopen men det var telefonsvararen som tog samtalet.

Sedan knackade det på dörren. Jag hajade till när jag öppnade dörren.

"Hej syster Ries", sade missionärerna i vår församling och log.

Plötsligt kom en känsla av förvissning över mig. "Jag kan inte tro det", var allt jag kunde säga. "Stanna här. Jag är strax tillbaka."

Jag sprang glatt uppför trapporna medan äldsterna skrattade åt min konstiga välkomsthälsning. Jag kände mig så glad när jag bar ner kostymen.

"Kavajen är i storlek 40", sade jag, "och byxorna är 33–32". Jag tittade hoppfullt på en av äldsterna.

Missionärens ansikte lyste upp.

"Jag har storlek 40 och 33–30 i byxor." Hans ansikte mjuknade.

"Mina föräldrar och jag har bett om att jag skulle hitta en kostym som jag kunde avsluta missionen i. Jag har lite tid kvar och jag har nästan helt och hållet nött ut den här."

Den trofaste äldsten tog tacksamt emot gåvan från sin himmelske Fader — kostymen och slipsarna — och när jag hade stängt dörren gick jag ännu en gång upp till mitt sovrum för att knäböja och tacka min himmelske Fader för den kärlek han har till sina barn. Han lyssnar alltid på våra böner. ■

oss ner sökte vi efter andra medlemmar i kyrkan bland den stora folksamlingen som fyllde aulan. Snart upptäckte vi broder Quirce från informationstjänsten. Han vinkade glatt till oss från andra sidan aulan.

Mötet började och rektorn presenterade talaren och överöste honom med lovord, och gav en detaljerad beskrivning av de universitet där han hade fått sina examina, både akademiska och ecklesiastiska. Talaren inledde sitt tal med en kort sammanfattning av kristendomens historia från Jesus Kristus och hans apostlars tid ända till år 1830 när världen först började höra talas om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga som organiserats i Amerika.

Talaren var inte särskilt hård i sin bedömning av vår tro. Det var tydligt att han hade läst många av våra böcker för han citerade ofta verser från Mormons bok och Läran och förbunden. Han läste också långa stycken ur profeten Joseph Smiths berättelse om den första synen. Det verkade som om han hade för avsikt att leda åhörarna till slutsatsen att om mormonismen verkligen var en sekt, vilket han ansåg, så var det inte en av de farligare.

Jag antecknade allt som jag ansåg vara felaktigt, till exempel att han sade att mormonerna inte var kristna och att Joseph Smith hade kopierat Mormons bok från en gammal amerikansk roman. Föreläsningen var ganska detaljerad och varade i över 90 minuter. Efteråt hördes applåderna ljuda i aulan.

"Pappa, jag är stolt över dig!"

Marcelino Fernández-Rebollos Suárez

Eftersom min hustru och jag inte kände till några skolor i Madrid i Spanien som drevs av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och eftersom vi ville att våra barn skulle få en religiös utbildning så skrev vi in dem vid en skola som drevs av en annan kyrka. Eftersom våra barn var de enda medlemmarna i vår kyrka i den här skolan så hoppades vi att de inte skulle utsättas för någon religiös diskriminering.

En dag i oktober 1999 fick vi en inbjudan från skolan av vår son Pablo, som då var sexton år, att närvara vid ett föredrag och en diskussion med titeln "Religiösa sekter: Mormonism". Föreläsningen skulle hållas av en

framstående auktoritet som var känd för att ha ägnat en stor del av sitt liv åt att studera religioner, i synnerhet Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Jag var rädd att man kanske skulle ge ett felaktigt intryck av vår tro så jag kontaktade vår stavs-president och informerade honom om mötet. Han antecknade datumet och platsen och bad mig prata med kyrkans informationstjänstavdelning för att se om en representant kunde närvara och besvara eventuella frågor som kunde uppstå.

När dagen var inne åkte min hustru, min son och jag till skolan. Aulan där föreläsningen skulle hållas rymde 500 personer. När vi hade satt

När applåderna var över och diskussionen började var broder Quirce den förste på fötter. Han presenterade sig som medlem i kyrkan. Han förklarade hur Joseph Smith hade fått guldplåtarna och vad han hade bidragit med som återställelsens profet.

Medan jag lyssnade på broder Quirce kände jag plötsligt behovet av att också ställa mig upp och klargöra vissa begrepp så att alla närvarande fick veta sanningen om vår lära och vår tro.

När jag sade till min familj att jag ville säga något så blev Pablo rädd

Efter föreläsningen kände jag hur Anden uppmanade mig att ställa mig upp och klargöra det som hade sagts om vår tro.

och sade:

"Nej, snälla pappa. Säg inget, för alla här känner mig och jag får problem med

lärarna." Jag tyckte det skulle vara fegt att bara låta broder Quirce prata, men jag ville inte att min son skulle få några problem så jag höll tyst. Men allteftersom tiden gick kände jag Andens allt starkare maning.

Jag sade återigen till min familj hur jag kände och min son uttryckte återigen sitt ogillande mot att jag ställde mig upp. Men till slut kunde jag inte motstå Andens inflytande utan kom sakta på fötter och gick runt längs bakre delen av aulan och fram till broder Quirce. Det hördes ett överraskat mummel från folkmassan: "Det är en mormon till."

När broder Quirce hade talat färdigt körde jag ner handen i fickan för att ta ut anteckningarna som jag hade skrivit, men till min förvåning var fickorna tomma. Jag hade lämnat kvar anteckningarna vid min sittplats. Just

då var det min tur att säga något.

Jag visste inte var jag skulle börja. Allt jag hade tänkt säga försvann. Jag började med att säga att jag hade varit medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i 26 år och att jag visste att det var den enda sanna kyrkan på jorden, att Jesus Kristus hade återställt den genom profeten Joseph Smith och att Jesus är Guds Son — vår Frälsare och Återlösare.

Jag minns inte hur länge jag talade eller allt vad jag sade. Jag minns bara att tystnaden var överväldigande och att jag kunde känna hur 500 par ögon hade blicken fäst på mig. När jag var färdig tackade jag de närvarande för möjligheten att uttrycka min tro och vände mig om och gick ut. Jag kände mig tillfreds men benen skakade.

När mötet var över och jag träffade min familj igen kom min son fram till mig och sade: "Pappa, du gjorde det rätta. Du bar ett fint vittnesbörd och du talade med kraft och myndighet. Pappa, jag är stolt över dig!"

Pablo visste att han kanske skulle få problem i skolan på grund av vad jag hade gjort, men det var viktigare för honom att veta att hans far har ett vittnesbörd som han står för. ■

Svar på frågor

När jag verkade som missionär i Venezuela undervisade vi en man som hade undersökt många kyrkor men ändå inte hittat det han letade efter.

Han tyckte om allt vi undervisade honom om i fråga om kyrkan, men han kände inte att han hade fått något svar genom bön. Han började få en mängd tvivel. Sedan försvann de en dag. Han berättade att han hade varit ute och joggat i parken när han såg en *Liabona* på en tom bänk. Han satte sig ner och läste den, och den besvarade hans frågor. Sedan kunde han bestämma ett datum för dop. Tack för *Liabona*!

Äldste Jordan Eves, Chilemissionen Viña del Mar

Ett tempelbesök

Jag besökte Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas tempel i São

Paulo i Brasilien när det var öppet för allmänheten och jag är tvungen att skriva och berätta hur underbart det

var! Det var verkligen magnifikt in i minsta detalj. Vi bemöttes med stor omsorg och respekt. Jag kände att Jesus Kristus var närvarande.

Rummen var så vackra!

Och i varje rum kände jag en obeskrivlig frid. Det celestiala rummet var nästan som himmelriket — jag kunde knappt hålla tillbaka känslorna på grund av den rena kärlek jag kände. Tack för att vi fått denna möjlighet. Jag tillhör en annan religion men genom detta besök har jag fått en förnyad tro och känner större frid i Herren.

Marisa Pretti Ferreira, Brasilien

Fönster mot världen

Vi skickar våra hälsningar och vårt tack för era anställdas förträffliga

arbete. *Liabona* är ett fönster mot världen som kan nå alla jordens ändar, bland annat vårt land. Det är också härligt att ha tillgång till kyrkans material på spanska på Internet.

Juan C Giménez med familj, Paraguay

En ständig läsare

Som en ständig läsare av er underbara tidning väntar jag otåligt på det nya numret varje månad. Materialet som ni trycker på *Liabonas* sidor — ord från kyrkans ledare, deras tal från generalkonferenser, artiklar, brev från läsarna och annat material — upplyfter mig och ger mig alltid inspiration. De ger näring åt min ande, mitt hjärta och mitt sinne. De hjälper mig finna svar på livets mest angelägna frågor, och lösningar på alla situationer i livet. Nästan varje sida har ett så kraftfullt och levande vittnesbörd. Det är nästan omöjligt för någon, inte ens den mest skeptiska läsare, att förbli oberörd av dess anda.

Vyacheslav Gureev, Ryssland

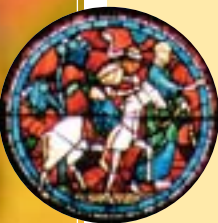
NÄSTA MÅNAD

Om du ville ge ett budskap till människor i världens alla tidsåldrar och i alla länder, hur skulle du då göra det? Du kan använda dig av symboler. I februari-numret finns det två artiklar om symbolism. En består

av citat från generalauktoriteter och lärda i kyrkan om varför och hur Herren använder symboler för att undervisa oss, särskilt i templet. Det finns också berättelser om medlemmars upplevelser av dyrkan i templet.

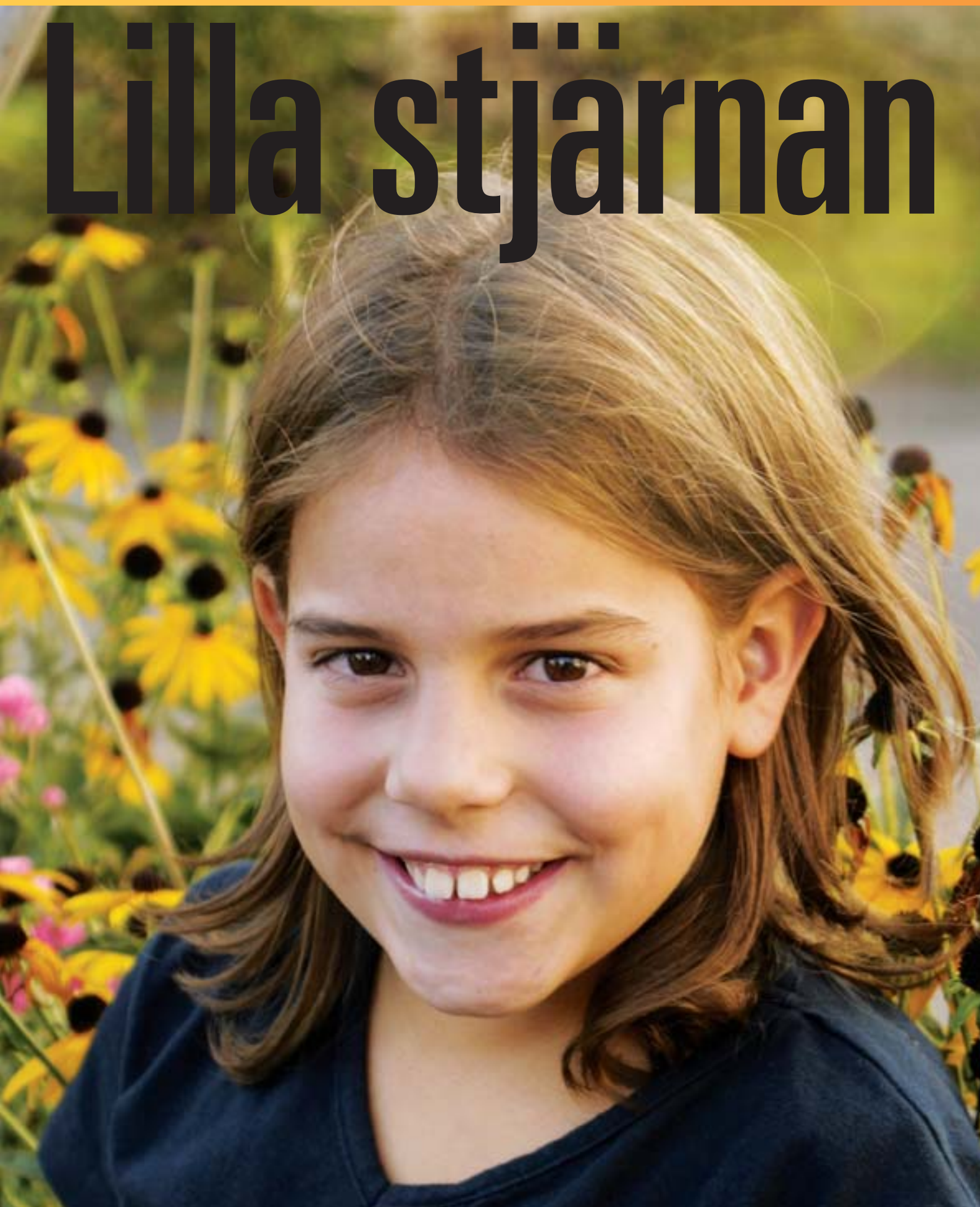
Den andra artikeln tar upp liknelsen

om den barmhärtige samariten. Författaren, en lärare vid Brigham Young-universitetet, beskriver några tidiga kristna tolkningar som ser liknelsen som symbol för Jesu Kristi försoning och den roll hans kyrka har i vårt liv.

FÖR BARN • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • JANUARI 2007

Lilla stjärnan

Ge aldrig upp

President Monson berättar om när han som barn först blev förödmjukad men sedan lärde sig något mycket viktigt.

PRESIDENT THOMAS S MONSON
förste rådgivare i första presidentskapet

Liksom en del av er vet jag vad det vill säga att stå inför besvikelser och ungdomlig förödmjukelse. Som pojke spelade jag softball på låg-, mellan- och högstadiet. Två lagkaptener utsågs och valde i sin tur ut de spelare de ville ha med i sitt respektive lag. Naturligtvis valdes de bästa spelarna först, sedan de näst bästa och näst näst bästa. Att ingå i fjärde eller femte urvalet var väl inte så illa, men att bli vald sist och förvisas till en avlägsen plats på ytterfältet var förskräckligt. Jag vet. Jag var där.

Jag hoppades så att bollen aldrig skulle slås åt mitt håll, för jag var säker på att jag skulle tappa den, löparna ta poäng och lagkamraterna skratta.

Jag minns som om det vore i går det ögonblick som förändrade mitt liv. Matchen började så som jag beskrivit: Jag blev vald sist. Jag gick bedrövad till min plats långt ut på högerfältet och stod där och såg hur det andra laget ställde upp löpare vid baserna. Två av slagmännen lyckades inte träffa bollen. Plötsligt träffade nästa slagman bollen med stor kraft. Jag hörde till och med hur han sa: "Det här blir frivarv." Det kändes fruktansvärt eftersom bollen kom åt mitt håll. Var den utom räckhåll? Jag sprang mot den plats där jag

trodde bollen skulle hamna, bad en bön medan jag sprang och sträckte fram mina kupade händer. Jag förvånade mig själv. Jag fångade bollen! Mitt lag vann matchen!

Denna enda upplevelse stärkte mitt självförtroende, inspirerade mig att träna och istället för att vara den sist valde blev jag någon som bidrog till lagets framgång.

Vi kan uppleva att vi plötsligt får ett sådant självförtroende. Vi kan känna denna stolthet över en prestation. En formel i tre ord hjälper oss: *Ge aldrig upp.* ●

Från ett tal under generalkonferensen i oktober 2005.

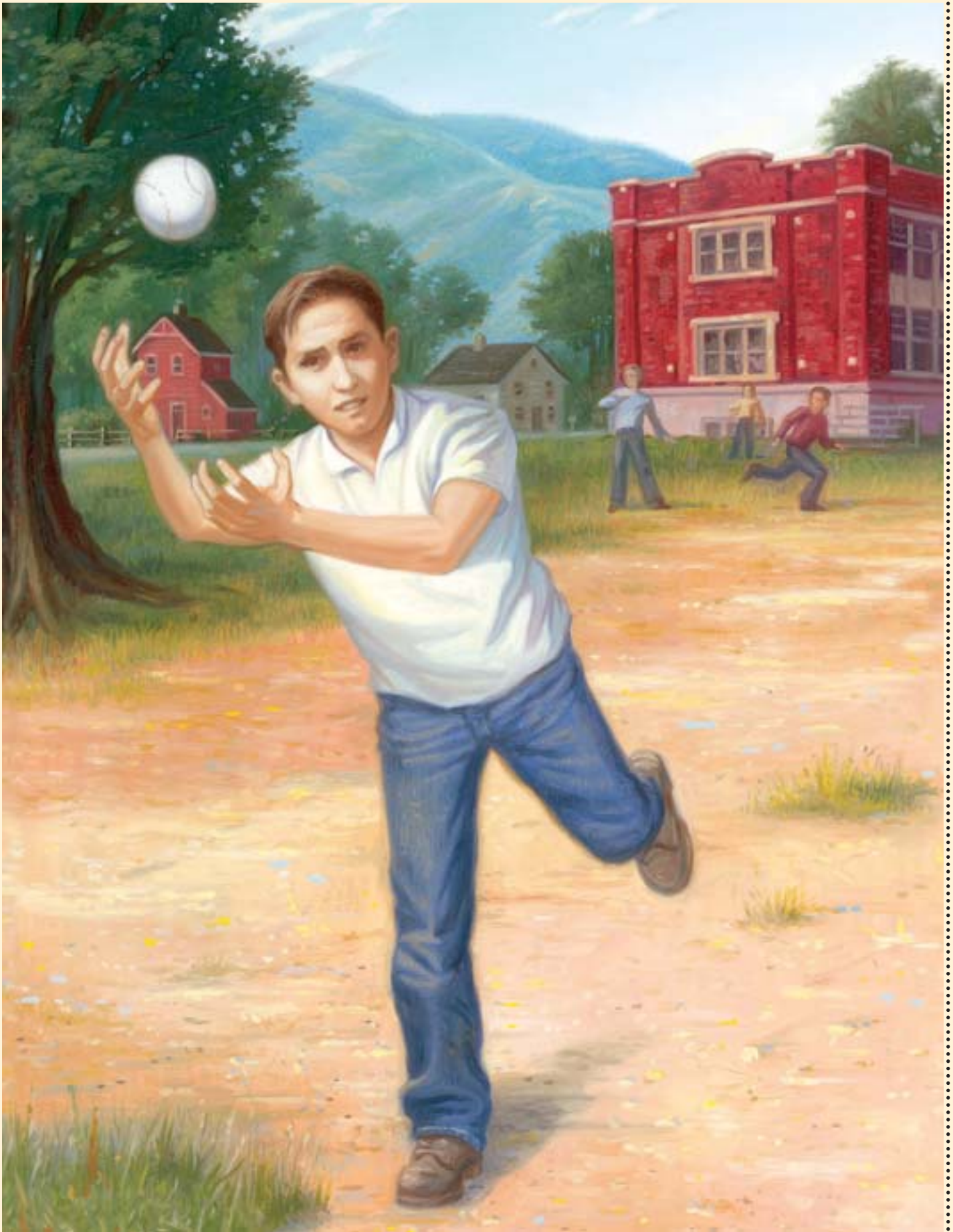
NÅGOT ATT TÄNKA PÅ

1. Varför spelade president Monson bättre när han hade fångat bollen? Blev han plötsligt duktigare? Kunde han ha känt så utan att ha fångat bollen på det sättet?

2. Hur är det om du inte kan fånga bollen när du väljs sist, eller kommer sist i en löpartävling? Hur kan du få veta att du är en underbar, värdefull person?

3. Vad är det som verkligen är viktigt i livet och som du aldrig bör ge upp?

4. Hur påverkar den här berättelsen ditt sätt när det är din tur att välja lag?

Klistra

Klistra

Klistra

Klistra

Var inte rädda

"Om I därför haven tro, så haven I hopp om ting, som icke synes men dock äro verkliga." (Alma 32:21)

ELIZABETH RICKS

Titta på bilden till vänster. Tänk dig att du är ett av barnen. Skulle du vara rädd för att ta dig över en forsande ström? Skulle du vara rädd om Frälsaren höll i dig?

Titeln på den här vackra bilden är *Var inte rädda*. Barnen på bilden behöver inte vara rädda eftersom Frälsaren hjälper dem över till andra sidan.

Broder Greg Olsen, konstnären som målade tavlan, förklarade att barnen representerar var och en av oss. "Strömmen representerar de svåra, problemfyllda tider som vi alla går igenom", sade han. "Vi behöver göra vår del, nå så högt vi kan, och sedan leder Frälsaren oss tryggt över till andra sidan."

När vi har tro på Herren Jesus Kristus inser vi att vi inte är ensamma på vår resa genom livet. När vi är ödmjuka och har tro kan vi veta att Herren leder oss vid handen och besvarar våra böner. (Se L&F 112:10.) När vi har tro på Jesus Kristus så är vi inte rädda.

Aktivitet

Klistra fast bilden och bitarna till ramen på sidan LS4 på tjockt papper. Klipp ut bilden och bitarna till ramen och klistra eller tejpa försiktigt ihop hörnen så att det blir en ram. Sätt ramen runt bilden och fäst den med tejp eller klister. Sätt upp bilden *Var inte rädda* där du blir påmind om att ha tro på Jesus Kristus. Tänk dig att du är barnet som sträcker sig efter Herrens hand eller att du sitter tryggt i hans famn.

Obs: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalkeras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på världskartan.

Förslag till samlingsstunden

1. Säg att när vi har tro på Herren Jesus Kristus så låter vi honom leda oss fastän vi kanske inte ser eller förstår vart vi är på väg. Använd, stolar, bord och andra saker för att göra en stig. Välj ett barn som får gå på stigen. Sedan frågar du om någon är villig att gå med förbundna ögon. Låt honom eller henne gå på stigen. Be någon annan frivillig att få ögonbindel men säg att du ska ändra om stigen. Be honom eller henne att välja en vän utan bindel som ska vara ledsagare. Låt de två barnen lämna rummet. Gör om stigen. Låt vännen ledsaga barnet med bindel för ögonen på stigen. Ledsagaren kan använda sig av muntliga instruktioner och försiktigt hålla i vännens arm. Upprepa detta och ändra stigen varje gång så länge tiden tillåter. Säg att vi behöver en ledsagare som hjälper oss på vår resa genom livet. Vi måste välja en ledsagare som vi vet att vi kan lita på. Vittna om att den bästa ledsagaren är Jesus Kristus.

2. Fråga barnen: "Vad skulle hända om ni tog på er skorna innan ni tog på er strumporna?" "Vad skulle hända om ni gick på ett universitet när ni var fem år gamla?" Samtala om hur viktigt det är att göra saker och ting i rätt ordning. Fråga barnen vad evangeliets första princip är. Låt dem slå upp svaret i Trosartiklarna. Säg att evangeliets första princip inte bara är "tro". Det är "tro på Herren Jesus Kristus". Fråga barnen varför de tror att tro på Jesus Kristus är den första principen i stället för någon annan viktig princip som omvändelse, prästadömet eller tionde. Visa följande bilder: Evangeliet i bild 100 (Skapelsen — levande varelser), 243 (Jesus går på vattnet), 318 (Jareds bror ser Herrens finger), 412 (Mary Fielding och Joseph F Smith på väg över prärien). Gå kort igenom varje berättelse. Efter berättelsen ställer du en sådan fråga som: "Vad behövde Petrus innan han kunde gå på vattnet?" Låt barnen svara: "Först och främst tro på Herren Jesus Kristus." Upprepa för varje berättelse. ●

FRÅN PRESIDENT SPENCER W KIMBALLS LIV

Arbetar på en gård

En dag kom en man i församlingen för att sälja ett lass pumpor till Spencers pappa som grisfoder.

Är det Spencer som jag hör sjunga? Du måste ha en glad pojke.

Ja, han är glad, ren och lydig. Han kommer att bli en mäktig man i kyrkan.

Spencer tyckte om att lära sig psalmer och lära sig skriftställen utan till medan han mjölkade korna varje dag.

Unge Spencer arbetade hårt på gården men han visste när det var dags att sluta. När han var liten hade man Primär på en veckodag.

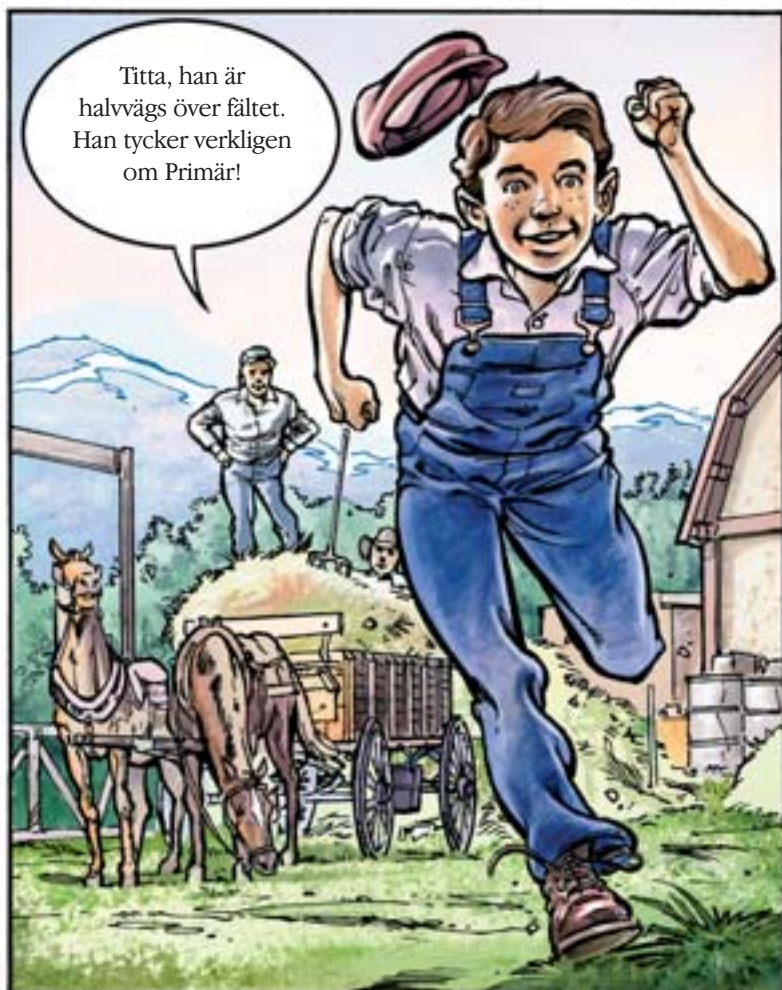
Jag hör primärklockan slå. Det betyder att det är dags för Primär.

Han tyckte också om att försöka rikta mjölkstrålar mot huskatternas gap.

Nej du, lillebror! Vi behöver dig här för att bli klara med att trampa ner höet.

Nya testamentet

Det finns 27 böcker i Nya testamentet. De kan delas in i fyra huvuddelar. För att göra ett litet häfte som förklarar innehållet i Nya testamentet klipper du ut fyrkanterna längs de helstreckade linjerna. Slå hål genom prickarna i övre vänstra hörnet på fyrkanterna. Ordna fyrkanterna i

nummerordning. Fäst ihop dem genom att trä en bit garn, tråd eller smalt band genom hålen och sedan knyta en rosett.

Obs: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalkeras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på världskartan.

Nya testamentet

1.

Evangelierna eller Vittnesbörden

Den första delen av Nya testamentet består av böckerna Matteus, Markus, Lukas och Johannes. Den här delen kallas Evangelierna eller Vittnesbörden, eftersom de fyra böckerna handlar om Jesus Kristus — hans födelse, hans liv och lärdomar, hans korsfästelse och hans uppståndelse.

● 3.

Apostlagärningarna

Den andra delen av Nya testamentet har bara en bok, Apostlagärningarna. Den handlar om hur de tolv apostlarna fortsatte att undervisa om evangeliet och bygga upp kyrkan efter det att Kristus hade dött.

● 5.

Epistlarna eller Breven

Den tredje delen av Nya testamentet kallas Epistlarna eller Breven. Den innehåller några av de brev som de första ledarna i kyrkan skrev till olika grenar i kyrkan där de undervisade om evangeliets principer och hur man ska efterleva dem. Några av dessa brev har fått sitt namn efter staden där de troende bodde, och några har fått sitt namn efter författaren som skrev dem.

● 7.

Johannes Uppenbarelse

Den sista delen i Nya testamentet består bara av en bok, Johannes Uppenbarelse. Med hjälp av symbolik berättar den om Frälsaren Jesu Kristi handlande mot folket genom alla tidsåldrar i jordens historia. Den berättar också om Jesu andra ankomst, tusenårsriket och den tid då jorden blir celestial.

NYA VÄNNER

På en bra plats

NAOMI HUG FRÅN MÜNCHENSTEIN I SCHWEIZ

KIMBERLY WEBB

Kyrkans tidningar

Naomi Hug, 10 år, är lika gammal som sin församling. På församlingens 10-årsjubileum höll hon sitt första tal på sakramentsmötet. Hon blev överraskad när hon ville gråta! "Anden var så stark. Jag kunde inte tala om hur mycket jag kände den", skrev hon i sin dagbok. Hon sade till församlingens medlemmar: "Jag är tacksam att jag föddes i kyrkan. Det känns som om jag är på en bra plats."

Naomi gör sin schweiziska by ännu bättre genom att dela med sig av sina talanger, sitt vittnesbörd och sitt leende till folket som bor där.

Naomis favorithobby är att plocka och arrangera blommor. Hennes farmor som äger en blomsteraffär låter henne hjälpa till. När hon får frågan om hon har en favoritblomma så ler hon och rynkar pannan. "Ja, men jag vet inte vad den heter!"

Hennes morföräldrar bor i Zollikofen, omkring en timmes bilfärd från Münchenstein. Hennes morfar är president för templet som ligger i Zollikofen. Hela familjen åker dit på julen, så Naomi får se sina släktingar och templet också.

Hon har fyra systrar: Natascha, 9 år;

Marica, 5 år; Sinja, 4 år och Piera, 2 år. Vad är det bästa med att ha systrar? Naomi säger: "När man vill spela spel så kan man inte spela ensam."

Naomi och Natascha tycker om att spela kula i trädgården på baksidan av huset. Men Natascha säger att man blir besviken när ens syster vinner ens favoritkula!

De tycker också om att spela musik tillsammans. Naomi spelar trummor och Natascha spelar flöjt. De övar på sina instrument i olika barnband, eller *cliquen*, hela året och framträder sedan i februari.

Då har schweizarna en karneval i tre dagar då de symboliskt sett skrämmer bort vintern och välkomnar våren. Natascha och Naomi har dräkter på sig och

Templet i Bern, som Naomi tycker om att besöka tillsammans med sin familj.

Nedan: Familjen Hug på sin hemaftonsbänk.

går i en parad genom Basels gator medan de spelar sin musik.

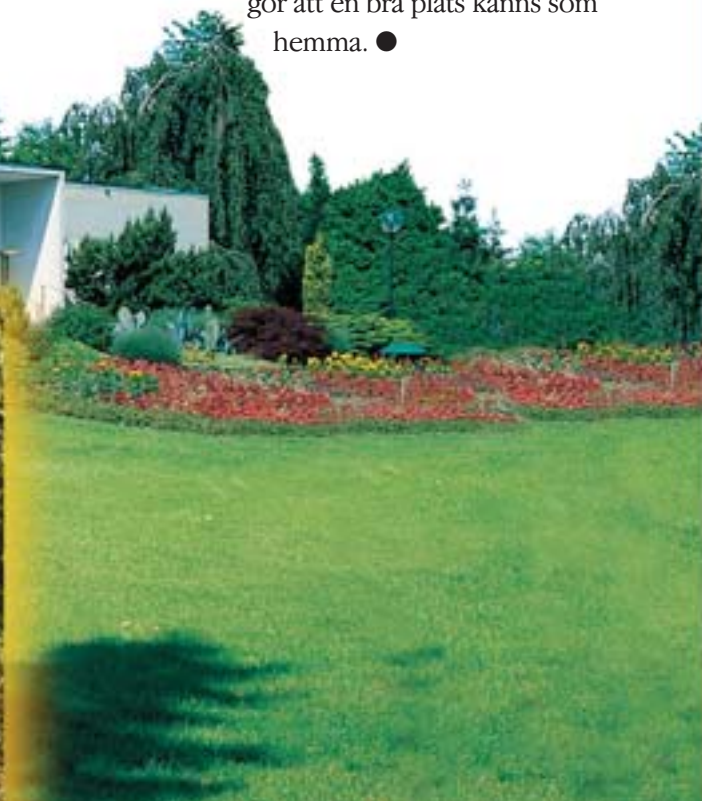
Basel som ligger precis vid gränsen till Frankrike och Tyskland, är staden som ligger närmast Naomis by. Där kan man promenera längs nästan 1 000-åriga gator och titta på båtarna på floden Rhen.

I Schweiz talas det fyra olika språk — tyska, italienska, franska och rätoromanska — men de flesta skolbarn lär sig att tala engelska också.

Naomi talar tyska och engelska, men hon skriver alla sina dagböcker på tyska. De hjälper henne komma ihåg viktiga händelser, som hennes primärtal och hennes dop. Just nu håller hon på att lära sig franska och tycker om det — snart kommer inte hennes föräldrar att kunna tala franska när hon är i närheten, om de vill prata om hemligheter!

Familjen Hug talar engelska under familjens hemaftnar. Det gör de alltid hemma eftersom det hjälper barnen att lära sig tala språket mer flytande. Ofta när det är hemafton promenerar de till en bänk i skogen i närheten. De kallar den för "hemaftonsbänken". Den promenaden är en kär familjetradition sedan Naomis mamma var liten.

Vilket språk de än använder så försöker Naomi och hennes familj att alltid säga kärleksfulla och vänliga ord. Kärlek är det som gör att en bra plats känns som hemma. ●

Hur kan jag ha tro när världen är så skrämmande?

★ Ha först och främst alltid tro på vår himmelske Fader och hans älskade Son, Jesus Kristus.

★ Fortsätt bara framåt, oavsett hur världen ser ut. När du läser skrifterna så får du veta vad du ska göra.

★ I varje tidsålder har vi ett val att göra. Vi kan förlita oss på vår egen kraft, eller så kan vi uppsöka högre mark och komma till Kristus.

★ Håll dig sysselsatt med att göra det som är rätt. Frid och hopp får vi genom att lära känna Herren och vår himmelske Fader och genom att följa deras levnadssätt.

★ Ibland verkar världen så mörk. Ibland provas vår tro. Ändå bör vi inte misströsta. Vi får aldrig överge vår tro. Vi får inte förlora hoppet.

★ Var vid gott mod. Ha tro och tillförsikt. Herren överger dig inte. ●

Från "Hope and Faith", Ensign, feb 2005, s 20; "Skall han finna tro på jorden?" Liahona, nov 2002, s 82; "Uppsök högre mark", Liahona, nov 2005, s 19.

*Äldste Joseph B
Wirthlin i de tolv
apostlarnas kvorum
återger sina tankar
om det här ämnet.*

LÅT BARNEN KOMMA TILL MIG, AV CARL
HEINRICH BLOCH, MED TILLSTÅND AV
FREDERIKSBORGS
NATIONALHISTORISKA MUSEUM I
HILLERÖD, DANMARK.

"Frukten icke, ty jag, Herren, är med eder." (L&F 68:6)

Motsatsen TILL Rädsla

PATRICIA R JONES

Bygger på en sann berättelse

Tricia stirrade med stora, tårfyllda ögon på garderoben i sovrummet. Dörren var trasig och kunde inte stängas helt och hållet. I mörkret såg kläderna ut som hopkurade monster som väntade på att hoppa ner från galgarna och kasta sig mot henne. Vad som gjorde det hela ännu värre var att hon kunde höra någon andas högt och det lät som det kom från garderoben.

Hon visste att det fanns ondskefulla människor som ibland gjorde barn illa. En sådan människa kanske gömde sig i garderoben! Hon kom också att tänka på en mardröm som en pojke i hennes klass i skolan hade berättat om. Han hade jagats av en mycket lång orm. Ormen fångade in honom och virade sig runt honom i en knut!

Tricias systrar MaryAnn och Rebecca sov också i sovrummet, men hon ropade inte på dem. Vad det än var som gömde sig i garderoben kunde det gå till attack. Hon hörde hur teven blev tyst. Det betydde att hennes föräldrar hade tittat färdigt på nyheterna och skulle gå och lägga sig. Men hon kunde inte springa till dem — hon kunde inte ens röra sig.

Tricia var så rädd att hon ville gråta, men hon vågade inte ge ifrån sig ett enda ljud. Allt hon kunde göra var att stirra på den mörka, läskiga garderoben och hoppas att det som gömde sig där inte skulle komma och ta henne.

Medan Tricia låg där och stirrade fick hon en tanke:

"Varför ber du inte en bön?" Hon kände sig genast bättre till mods. Hennes mamma hade sagt att hon kunde be när som helst och var som helst. Hon behövde inte ens blunda! Tricia bad en tyst bön. När hon hade sagt "i Jesu Kristi namn", kom en lugn känsla över henne. Hon visste att hennes himmelske Fader hade hört bönen.

Med varje andetag blev hon allt lugnare. Ljudet av de skrämmande andetagen var inte lika högt heller. Faktum är att ju tystare hennes egna andetag blev, desto tystare blev också andetagen från garderoben. Tricia höll andan. Hon hörde inga andetag. Äntligen förstod hon — hon hade varit rädd för sina egna andetag!

Hon kände sig lite dum, men mest kände hon sig tacksam. När hon tänkte på Jesus så kändes de andra tankarna inte så skrämmande längre och hon kunde se hur fåniga de verkligen var. Hon kom ihåg att hennes pappa hade sagt att motsatsen till rädsla var tro på Herren Jesus Kristus. "Inte konstigt att Satan vill att människor ska vara rädda", tänkte hon. "De tänker ju inte på Jesus när de är rädda."

Tricia kröp ihop under täcket och bad ännu en bön. Den här gången tackade hon sin himmelske Fader för att han hade hört hennes bön och hjälpt henne komma över sin rädsla. När hon hade avslutat bönen så sjöng hon tyst: "Jag vill en solstråle vara." Nu var hon inte rädd för att blunda och låta musiken och orden värma henne. Det dröjde inte länge förrän hon sov djupt. ●

"Vår tro på Herren Jesus Kristus är källan till den andliga kraft som kommer att ge dig och mig förvissningen om att vi inte har något att frukta."

Äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum, "Vår Herre och Frälsare", *Nordstjärnan*, dec 1997, s 14; "Ni har inget att frukta av färdén", *Nordstjärnan*, juli 1997, s 61.

Jag tror på Herren Jesus Kristus.
"Om I ... haven tro, så haven I hopp om ting, som
icke synes men dock äro verkliga." (Alma 32:21)

KOPIERING FÖRBUDEN

Lazarus uppväckelse, av Jeffrey Hein

Jesus "ropade ... med hög röst: 'Lazarus, kom ut!' Då kom den döde ut, med fötter och händer inlindade i bindlar och med ansiktet täckt av en duk." (Joh 11:43–44)

*"Du kan inte tvinga Anden att svara
mer än du kan tvinga ett frö att gro
eller ett ägg att kläckas i förtid.
Du kan skapa en miljö som främjar
tillväxt, tillförsel av näring och
beskydd, men du kan inte tvinga
fram något. Du måste vänta på
tillväxten." Se president
Boyd K Packer, "Sökandet
efter andlig kunskap", s 14.*

DET FÖRLORADE FÅRET, AV DEL PARSON, KOPIERING FÖRBUDEN

Jag ska följa honom i tro

”Se, han kommer till sina egna, på det att människobarnen måtte kunna få frälsning genom tro på hans namn.” (Mosiah 3:9)

Jesus Kristus är vår Frälsare. Han älskar oss. Han vill att vi ska tro på honom och följa exemplet han visade oss när han levde på jorden. Ta bort årets affisch från tidningen och sätt upp den i ditt rum, där den kan påminna dig om att tänka på Frälsaren. I varje nummer av *Liabona* i år finns det en färgläggningssida med ett tema och ett skriftställe. Färglägg bilden och sätt upp den nära affischen. Sträva efter att stärka din tro och ditt vittnesbörd, följa Frälsaren och leva efter evangeliet medan du tittar på bilderna.

Fler exemplar av affischen (artikelnr 02659 180) kan beställas från kyrkans distributionscenter.

© 2007 Intellectual Reserve, Inc.

Jag ska följa honom i tro

*"Se, han kommer till sina egna,
på det att människobarnen måtte
kunna få frälsning genom tro på
hans namn." (Mosiah 3:9)*

